T. LOBSANG-RAMPA

REÎNCARNAREA LUI ALGERNON

Destinul unui tînăr şi mîndru aristocrat, grav mutilat în război, care, disperat, îşi pune capăt zilelor. Sufletul său ajunge în astral, dar în astralul inferior, pentru că sinuciderea înseamnă *crimă*.

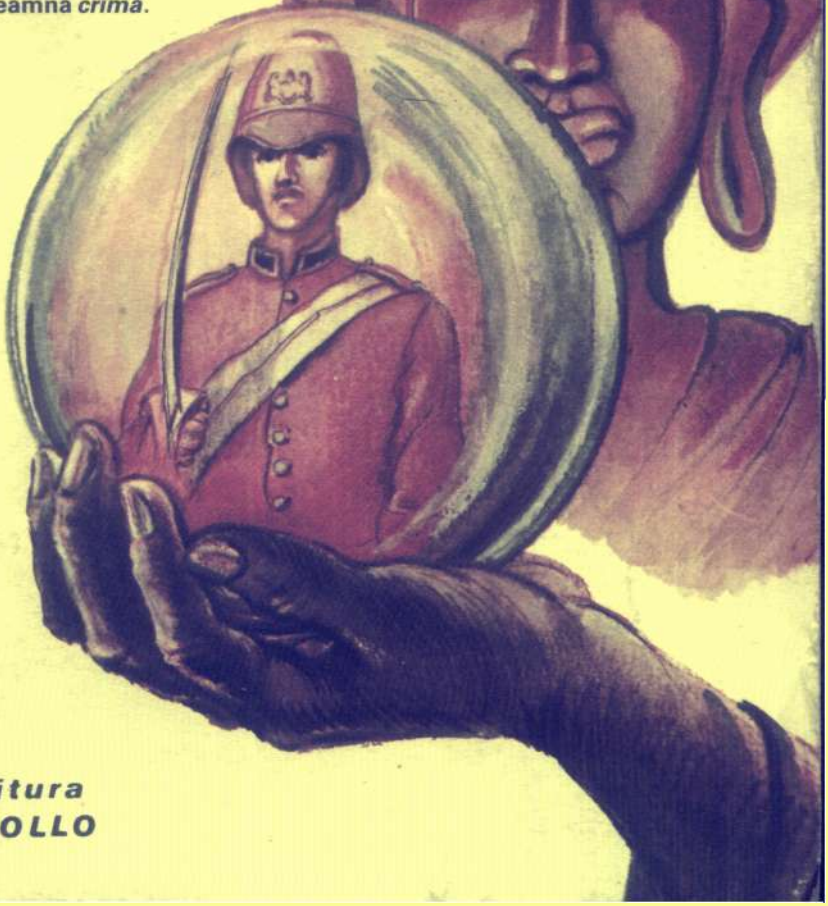

Editura
APOLLO

T. LOBSANG-RAMPA

Inițiat în secretele vieții de dincolo de moarte de către preoții tibetani, învingînd prin înțelepciunea sa încercările unei vieți crude, aprofundînd fără încetare cunoștințele despre *astral*, T. Lobsang-Rampa face, în acest volum noi revelații...

Nobilului și îngîmfatului
Lord Algernon St. Clair de Bonkers
i se oferă un nou destin, ce-i va răscumpăra, poate, existența căreia singur i-a pus capăt: viața umilă, dar plină de sacrificii a unui medic al săracilor. Va ști Algernon să-și ducă la bun sfîrșit pedeapsa? Va putea, după moarte, să aspire la o renaștere în armonie, în astralul superior?...

Preț 2400 Lei

Consilier editorial
ION LARIAN POSTOLACHE

T. Lobsang Rampa, 1976
Adaptarea în limba română a acestei cărți a fost făcută după volumul *Je crois*, apărut în limba franceză, la Ed. Internationales Alain Stanké, Ottawa, 1977.

ISBN : 973-95373-9-1

T. LOBSANG RAMPA

REÎNCARNAREA LUI ALGERNON

Traducere și adaptare de

OLIMPIA VICOL

editura APOLLO S.R.L. BUCUREȘTI

București — 1994

Coperta de ADRIAN IONESCU

Din acest volum au fost eliminate anumite capitole, care, fără legătură cu acțiunea principală a cărții, îngreunau densitatea povestirii, distrăgând atenția cititorului de la ideile originare și originale ale autorului. Toate acestea nu împietează cu nimic substanța în sine a volumului, ci îi mărește cursivitatea. *(N.Tr.)*

În memoria prietenilor
Blanche și Niculae Popescu

Traducătoarea

PREFAȚA

Tibetul a fost și a rămas încă regiunea cea mai plină de mister, care a fost cercetată de puțini europeni, însuflețiți de dorința de a descoperi știința ezoterică, păstrată cu sfințenie în lamaseriile cocoțate pe crestele inviolabile ale munților Himalaia. Printre acești temerari cercetători ai Tibetului menționăm pe Părintele Huc, Marquès-Rivière, Ferdinand Ossendowski, Paul Brunton și chiar o femeie, Alexandra David-Neel.

Aceștia au dezvăluit în scrierile lor o parte din misterele lamaseriilor.

Un loc cu totul deosebit, în această literatură de specialitate îl ocupă scriitorul de origine tibetană, care se ascunde sub numele de Tuesday Lobsang Rampa.

Acesta se trage dintr-o familie princiară tibetană, dar și-a ales acest pseudonim spre a nu fi descoperit de comuniștii chinezi care i-au invadat țara la data apariției primei sale cărți.

Predestinat să dezvăluie Occidentului misterele Tibetului, dar și silniciile la care este supus poporul său, intră în mănăstire la vârsta de șapte ani, unde, în condițiile de mare austeritate ce domneau în

aceste lamaserii, trecând prin toate fazele de inițiere, devine medic, sau, mai bine zis, lama-medic (titlul unei alte cărți scrise de el).

Dotat din naștere cu facultăți senzoriale excepționale, își dezvoltă clarvederea prin exerciții speciale și este supus, în același scop, unei operații cu totul deosebite: implantarea unui „al treilea ochi".

Prima sa carte, intitulată *Al treilea ochi*, apărută în limba engleză, a obținut un succes imens, și a devenit peste noapte un *best-seller*, tradus imediat în toate limbile de circulație mondială.

În România a circulat, în timpul regimului comunist, în cercuri restrânse, iubitoare de cunoaștere ezoterică, o traducere manuscrisă.

Ne propunem, în adaptarea noastră, să-l facem cunoscut pe acest scriitor, care a stârnit un interes imens la data apariției sale în străinătate, în anii '50.

După câteva volume autobiografice, mai scrie o serie de cărți, la cererea insistentă a cititorilor săi de pe toate continentele, făcând totodată mărturisirea că a venit vremea ca știința secretă, păstrată de milenii, numai în cercurile extrem de închise ale nucleelor de inițiere din Tibet și încă din câteva puncte ale globului, să fie răspândite în lumea întreagă.

Cei însetați de cunoaștere să se adape la izvoarele ei!

OLIMPIA VICOL

Algernon Reginald St Clair de Bonkers se prăbuși pe podeaua camerei de baie. Scotea niște sunete ciudate, care nu erau altceva decât un gâlgâit. O cameristă care trecea pe culoar se opri, cuprinsă de teamă, și din spatele ușii strigă cu voce tremurândă.

— S-a întâmplat ceva, domnule ? Vă simțiți bine ?

Neprimind nici un răspuns, se hotărî să intre.

Dar, la spectacolul ce-l văzu, scoase un strigăt ascuțit care răsună cumplit în tot conacul. Pe urmă se auziră voci agitate precum și zgomote de pași pe scară și de-a lungul coridorului. Primii sosiți se opriră atât de brusc în fața ușii încât aproape smulseră mocheta. Pe urmă, grupându-se ca pentru a-și face curaj, priviră prin ușa întredeschisă.

Algernon Reginald St Clair de Bonkers zăcea culcat cu fața în jos ; dintr-o rană mare

de la gât curgea sânge care se întinsese deja până la corpul femeii ce zăcea inconştientă lângă el. Pe neaşteptate, trezindu-se ca dintr-un vis urât, deschise ochii. Văzându-se zăcând în balta de sânge, scoase iar un ţipăt ce zgudui nervii celor din jur şi leşină din nou.

Zăcând la pământ, Algernon avea impresia că totul se învârteşte în jurul lui că totul era ireal. Auzea un zgomot ciudat, un gâfâit, un gâlgâit oribil care diminua pe măsură ce sângele se scurgea din corpul său mutilat.

Era conştient că ceva se petrecuse cu el. Auzi deodată un strigăt ascuţit care proiectă camerista spre corpul lui. Acest şoc brusc alungă pe Sir Algernon în afara propriului său înveliş corporal sărind spre tavan ca un balon legat de o sforicică.

Privi câteva secunde în jur, zăpăcit de această experienţă. I se părea că pluteşte cu faţa întoarsă spre podea, şi cum privea la cele două corpuri întinse pe jos, observă un cordon argintiu care se întindea între „noul" său corp şi cel ce zăcea inert pe podea. Pe măsură ce privea la acest cordon, observă cum la capătul dinspre corpul de pe sol apar nişte pete întunecate urâte, apoi întregul cordon deveni gri-închis care deodată se detaşă de corp şi căzu asemenea unui cordon ombilical. Algernon rămase însă ca lipit de tavan. Strigă după ajutor, nedându-şi seama că-şi părăsise

corpul şi se afla în planul astral. Stătea neputincios, lipit de tavanul frumos împodobit al camerei, invizibil tuturor celor care veneau să privească cu groază în camera de baie, apoi dispăreau făcând loc altora. Văzu cum îşi revenise camerista şi o auzi cum a strigat, îngrozită, văzându-se în baltă de sânge, şi cum a leşinat din nou.

O voce fermă şi distinsă străpunse liniştea.

— Să nu ne pierdem capul. Bert, se adresă el valetului, du-te şi cheamă poliţia, cheamă şi pe doctorul Mackintosh şi, de asemenea ai face bine să-l chemi şi pe antreprenorul de pompe funebre.

După ce valetul plecă, îşi sumese pantalonii ca să nu-i şifoneze, se aplecă şi apucă cu grijă mâna cameristei, dar scoase o exclamaţie de dezgust când se murdări de sânge. Se şterse iute de fusta sărmanei fete. Pe urmă, apucând-o de glezne, o trase scoţându-o din camera de baie. Izbucniră râsete înăbuşite, căci fusta nenorocitei se ridică, răsucindu-se până la umeri. O privire severă a intendentului îi făcu să tacă.

Guvernanta înaintă cu un aer teatral şi se aplecă să aranjeze fusta cameristei. Astfel pudoarea a fost salvată. Pe urmă ceilalţi servitori o ridicară şi o duseră repede pe coridor, căci sângele picura din abundenţă din fusta ei.

Intendentul începu să inspecteze cu mare atenție sala de baie.

— Ah, iată instrumentul cu care Sir Algernon și-a pus capăt zilelor !

Arătă cu degetul un brici deschis, pătat cu sânge, și care alunecase în cadă.

Rămase ca împietrit pe pragul camerei de baie, până în clipa când auzi galopul cailor și vocea valetului care anunța :

— Poliția este aici, domnule Harris, și în scurt timp va sosi și doctorul.

Se auzeau voci pe coridor, pași greoi pe scară și polițistul apăru și el.

— Ce se petrece aici ? zise o voce aspră. Am auzit că-i vorba de o sinucidere, dar sunteți siguri că nu-i vorba de un omor ?

Omul care vorbi astfel — un polițist în uniformă bleu — intră în camera de baie, căutându-și cu un gest mecanic carnetul de note în buzunarul vestei. Pe urmă luând un creion începu să scrie. Se auzi între timp zgomotul unui tropot de cai și cineva se agită la ușa principală.

Un pas ușor pe scară, pe urmă pe coridor și un tânăr subțire apăru. Era doctorul cu o geantă neagră în mână.

— Ah, domnule Harris, după câte am înțeles s-a petrecut ceva grav aici, zise el.

— Încet doctore, zise polițistul cu fața roșcată, încă n-am terminat investigațiile. Trebuie să găsim cauza morții.

— Dar, domnule sergent, îi zise doctorul, sunteți sigur că este mort ? Nu credeți că este cazul să fim siguri ?

Fără un cuvânt, polițistul arătă cu degetul corpul care zăcea cu gâtul aproape în întregime tăiat. Tot sângele se scursese din corp prin acea rană enormă și totul arăta ca un adevărat măcel.

— Domnule Harris, povestiți-mi cum s-au petrecut lucrurile, luă iar cuvântul sergentul. Cine a făcut acest măcel ?

Intendentul își mușcă nervos buzele, înspăimântat de întrebarea sergentului. Începu să se teamă că l-ar putea acuza de omor, deși nu trebuie să fii Sherlock Holmes pentru a vedea că e vorba de o sinucidere.

Dar știind că e mai bine să fii în regulă cu legea răspunse :

— După cum știți mă numesc George Harris. Sunt primul intendent al acestei case. Atât personalul cât și eu însumi am auzit urletele acestei cameriste care se numește Alice White. Urletul ne-a speriat pe toți, după strigăt a urmat o bufnitură puternică și apoi nimic. Ne-am bulucit cu toții spre camera de baie unde am găsit — făcu o pauză spectacu-

loasă, apoi cu un gest teatral arătă — ceea ce vedeți.

Sergentul mormăi ceva neînțeles mușcându-și mustața cu colțurile căzute, apoi zise :

— Aduceți-mi-o pe această Alice White, ca s-o interoghez.

Guvernanta interveni :

— Domnule sergent, dar este imposibil. Trebuie să-i facem o baie căci e toată plină de sânge și în afară de asta, este într-o criză de nervi. Sărmana de ea ! Să nu vă închipuiți că vă puteți permite să ne maltratați, căci niciunul din noi nu a comis crima, și apoi ar fi bine să nu uitați de câte ori ați fost primit pe ușa aceasta a bucătăriei, ca să vă refaceți cu câte-o gustărică consistentă.

Înaintând cu demnitate, doctorul insistă :

— Mai bine ne-am ocupa să cercetăm corpul, căci se pare că ne pierdem timpul și nu ajungem la niciun rezultat.

Acestea fiind spuse, își scoase butonii de la manșete și își sumese mânecile, după ce încredință vestonul intendentului.

Doctorul examină corpul cu atenție, ferindu-se de a-l atinge. Pe urmă cu o mișcare rapidă a piciorului îl întoarse cu fața în sus și-atunci i se văzură ochii mari, deschiși, care priveau fix spre tavan.

Entitatea care fusese Sir Algernon privea fascinat la cele ce se petreceau jos. Totul i se

părea nespus de ciudat și pentru moment nu fu capabil să înțeleagă ce se petrece, dar o forță necunoscută îl ținea pironit de plafon — un Algernon viu, care privea, în jos, la ochii morți, sticloși și însângerați ai defunctului Algernon. Atenția i se concentră deodată asupra cuvintelor lui Harris.

— Sir Algernon a luat parte la războiul cu burii, în calitate de locotenent, și a luptat vitejește, fiind foarte grav rănit. Din nenorocire a fost rănit la una din părțile cele mai delicate ale anatomiei sale, care, din respect pentru doamnele ce se află aici, n-o pot numi, iar imposibilitatea de a-și satisface anumite necesități, îl cufunda în asemenea crize depresive, încât adeseori amenința că-și va pune capăt zilelor, zicând că o viață fără satisfacții sexuale nu merită să fie trăită.

Guvernanta scoase un oftat de compasiune și a doua cameristă suspină și ea cu simpatie. Valetul murmură la rândul său aprobator, zicând că și el îl auzise spunând asemenea vorbe. Doctorul privi la prosoapele de toaletă aranjate cu grijă pe dispozitivul lor special și deodată cu un gest brusc le făcu vânt spre podea și cu piciorul șterse sângele care începuse să se coaguleze. Întorcându-și privirea spre cada băii și văzând un covoraș de baie foarte gros îl luă și-l puse lângă corp. Apoi îngenunche și aplică stetoscopul pe pieptul

cadavrului. Toţi îşi reţinură răsuflarea. Doctorul clătină din cap cu un gest negativ zicând :

— Nici o urmă de viaţă, e mort de-a-binelea !

Îşi puse stetoscopul la locul lui, în geantă, şi se ridică ştergându-şi mâinile cu prosopul ce i-l întinse guvernanta.

Sergentul îi arătă briciul zicând :

— Doctore, acesta să fie instrumentul care a pus capăt zilelor lui Sir Algernon ?

Doctorul aruncă o privire spre podea, pe urmă luând briciul, cu grijă, servindu-se de un prosop, răspunse :

— Da, cu acesta şi-a tăiat carotida. Moartea a fost instantanee.

Sergentul Murdock era foarte ocupat mâzgălind ceva în carnet.

Deodată se auzi zgomotul unei trăsuri cu cai. Iarăşi se auzi soneria de la intrarea principală şi voci în vestibul. Pe urmă un om mărunţel urcă scara, se înclină respectuos în faţa intendentului, apoi a doctorului, şi în cele din urmă şi a sergentului şi întrebă :

— Corpul este gata pentru a-l prelua ? Mi s-a spus să vin aici pentru a prelua corpul unui sinucigaş.

Sergentul privi la doctor doctorul se uită la sergent şi amândoi deodată priviră spre Dl. Harris.

— Cunoaşteţi vreo rudă de-a mortului care ar trebui chemată întrebă sergentul ?

— Nu, n-ar mai avea timp să ajungă. Cred că cea mai apropiată rudă este cam la jumătate de oră de aici, dacă sunt caii iuţi — am trimis deja un mesager. Dar cred că e mai bine ca trupul să fie dus între timp la serviciul de pompe funebre pentru ca să nu fie văzut de rude în starea în care se află acum. Nu sunteţi de aceeaşi părere ?

Sergentul privi iar spre doctor, doctorul spre sergent şi amândoi deodată spuseră „da". Sergentul în calitatea sa de om al legii. luă cuvântul.

— De acord, luaţi trupul, dar va trebui să facem un raport cât mai complet pentru postul de poliţie. Comisarul îl va cere mâine dimineaţă.

Doctorul îl întrerupse.

— Probabil că va cere şi o autopsie.

Doctorul şi sergentul se îndepărtară. Funcţionarul de la pompe funebre concedie cu amabilitate atât pe intendent, cât şi pe valet, guvernantă şi cameristă, pe urmă doi din oamenii lui aduseră un sicriu pe care-l depuseseră lângă baie şi ridicară cadavrul. Interiorul era pe trei sferturi umplut cu rumeguş, intrând apoi în baie ei ridicară corpul şi-l aşezară fără cea mai mică urmă de respect pe rumeguş şi apoi puseră cu grijă capacul.

Doar de formă își clătiră mâinile sub robinet și negăsind prosop se șterseră cu draperia. Pe urmă înaintară pe coridor, lăsând pe mochetă pete de sânge coagulat. Mormăind, ridicară sicriul și se îndreptară spre scară.

— Hei, voi de colo, dați o mână de ajutor! strigă funcționarul către cei doi lachei. Ajutați aici să nu cumva să se răstoarne.

Cei doi oameni se grăbiră să-i ajute, și astfel sicriul fu coborît cu bine până în stradă, unde fu băgat într-o trăsură drapată cu negru Funcționarul se urcă în trăsură, cei doi asistenți se așezară pe sicriu, vizitiul luă hățurile și caii porniră la trap ușor.

Sergentul Murdock coborî scara cu greutate și se îndreptă spre baie. Apucă bricul cu ajutorul unei țesături îl puse deoparte și pe urmă începu să inspecteze totul cu amănunțime, vrând parcă să descopere vreo urmă dubioasă

Lipit de tavan, spiritul lui Sir Algernon privea în jos, cu totul fascinat de cele ce vedea Deodată, fără niciun motiv anume, sergentul Murdock ridică ochii spre tavan și scoase un strigăt de spaimă lăsându-se greoi să cadă pe o canapea, care scârțâi sub greutatea lui.

Șocat de întâmplare și spiritul lui Sir Algernon își pierdu cunoștința trecând brusc printr-o stare de tulburare misterioasă, văzând doar niște nori asemănători cu fumul ce se ridică dintr-o lampă de petrol al cărui fitil nu-i tă-

iat. Apoi o obscuritate deplină se aşternu pe spiritul lui şi nimic din jur nu-l mai interesă.

Algernon Reginald St Clair de Bonkers se agita la fel ca într-un somn artificial provocat de nişte droguri. Gânduri curioase se învălmăşeau în conştiinţa lui nesigură, pe urmă i se păru că aude sunetele melodioase ale unei muzici cereşti, dar repede urmate de un val de sunete diabolice. Simţindu-se rău, se mişcă puţin şi pentru o clipă îşi reveni, constatând cu surpriză că mişcările-i sunt foarte greoaie. Avea impresia că se află prins într-o masă cleioasă. Trezindu-se brusc, Algernon încercă să se aşeze, dar nu putu. Cuprins de panică descoperi că nu se putea mişca deloc. Îşi pipăi ochii ca să constate dacă erau deschişi sau închişi, căci se afla într-un întuneric total. Pe urmă căută cu mâna să pipăie cuvertura patului, dar altă spaimă îl cuprinse căci sub el nu era nimic. Era suspendat — cum el însuşi s-a exprimat — ca un peşte prins în plasă.

Încercă o clipă să mişte braţul cum face înotătorul care caută să înoate împotriva curentului. Dar cu toate eforturile „ceva" îl menţinea în nemişcare.

Înţelegând inutilitatea eforturilor sale, dar surprins că acestea îl oboseau — rămase imobil şi încercă să mediteze.

Oare unde mă aflu ? se întrebă el. Ah, da îmi amintesc... Hotărîsem să mă sinucid socotind inutil să mai continui să trăiesc frustrat de compania femeilor, din cauza impotenţei mele. Ce ghinion pe mine, murmură el pentru sine, ca acel ticălos de bur să mă rănească exact în ACEL LOC !

Începu să-şi rememoreze întâmplarea : îl revăzu pe acel bur bărbos care, ridicând arma, trăsese asupra lui, nu ca să-l omoare, ci ochind deliberat un anumit loc, acela care l-a frustrat de virilitate. Se mai gândi apoi la iubitul lor pastor ce recomanda casa Algernon ca un loc absolut sigur pentru tinerele servitoare ce voiau să-şi câştige existenţa. Pe urmă îşi aminti de tatăl lui, care-i spusese pe când era încă elev :

— Algernon, băiatule, trebuie să înveţi realităţile vieţii şi să le descoperi cu servitoarele tinere pe care le avem ; vei vedea că ele îţi sunt trebuincioase pentru anumite jocuri plăcute, dar ai grijă şi nu lua lucrurile în serios. Clasele inferioare sunt pentru distracţia ta. Vei vedea că-mi vei da dreptate.

Îşi aminti cum şi însăşi guvernanta avusese un surâs plin de subînţelesuri în ziua în care angajase o tânără servitoare. Ea îi spusese :

— Dragă fetiţo, vei fi în deplină siguranţă, aici, stăpânul nu-ţi va avea grija, el e ca

unul din caii aceia cărora li s-au făcut o anumită operație. N-ai de ce să te temi.

Și guvernanta plecase zâmbind viclean.

Algernon își reaminti toate amănuntele vieții lui. Își aminti iar de zguduirea cauzată de glonțul ce-l lovise și de starea de vomă ce-l cuprinsese după aceea. Mai auzea și acum râsul batjocoritor al fermierului bur strigându-i :

— Adio cu fetele de-acum, băiatule, adio și cu asigurarea descendenței. Vei fi la fel ca acei eunuci despre care probabil ai auzit vorbindu-se. Algernon simți că roșește de rușinea pe care o simțise atunci, și-și aminti de planul ce și-l făcuse, ca într-un viitor apropiat să se sinucidă, neconsiderând demn să mai trăiască în asemenea condiții umilitoare.

Socotise insuportabile aluziile pastorului, când făcându-i o vizită îi aminti despre accident — adăugând cât era de fericit că are acum printre parohienii săi un om demn de toată încrederea care să-l ajute la efectuarea diferitelor opere de caritate. Pastorul adăugase :

— Vom fi scutiți de prea multă prudență în relațiile cu parohiencele noastre și astfel bunul nostru renume nu va avea de suferit. Nu sunteți de aceeași părere ?

Pe urmă venise și medicul, bătrânul medic al familiei, Davis Mortimer, care obișnuia să

vină seara cu trăsura trasă de bătrânul lu: cal Wellington.

Se cinstiseră amândoi cu un pahar de vin bun, dar plăcerea nu ţinu mult căci doctorul îi zise :

— Dragă Algernon, cred că ar trebui să te examinez... ca nu cumva să-ţi apară nişte calităţi feminine — ar trebui să supraveghem să nu-ţi cadă părul de pe faţă, sau să capeţi sâni ca femeile. E foarte important să observăm dacă nu apare vreo schimbare în timbrul vocii, căci întreaga chimie a organismului se schimbă dacă pierzi o anumită glandă.

Doctorul îl privi apoi curios să vadă cum a „încasat" hapul şi continuă schimbând vorba:

— Aş mai lua cu plăcere un păhărel de vin. Ai un vin excelent, tatăl tău era mare cunoscător de vinuri bune.

Dar picătura care a umplut paharul amărăciunii lui Algernon a fost în ziua când auzi ce-i spunea intendentul, guvernantei :

— Ce ducru îngrozitor s-a petrecut cu Sir Algernon, un tânăr atât de viril şi plin de viaţă, o adevărată onoare pentru familia sa ! Mult înainte de a veni dumneata aici, înainte de plecarea lui în război, era un curtezan renumit în regiunea noastră, era invitat la toate seratele, şi toate mamele cu fete de măritat şi-l doreau de ginere.

Acum însă este tratat cu milă, şi toate mamele ştiu că fetele lor nu mai au nevoie de pază când se află în compania lui. Un tânăr inofensiv, foarte inofensiv.

— E adevărat, gândi Algernon, dar mă întreb ce-ar fi făcut ei în locul meu pe câmpul de luptă, cu rana sângerândă ce m-a trântit la pământ, când chirurgul mi-a desfăcut pantalonul şi mi-a amputat şi ceea ce mai rămăsese din organul care mă deosebea de o femeie. Oh ! Ce agonie cruntă, căci pe câmpul de luptă operaţiile se făceau fără cloroformul care suprima durerea. Şi apoi, ce ruşine, să fii operat tocmai la acel „organ". Şi apoi exclamaţiile subordonaţilor săi, cu aerul lor încurcat făcând fel de fel de glume răutăcioase la adresa lui !

Câtă ruşine în această aventură a ultimului descendent a unei vechi familii de Bonkers-i, veniţi odată cu invazia normandă, care s-a stabilit în această regiune a Angliei, construind o reşedinţă impresionantă. Şi acum, el, ultimul din familie, ajuns impotent pentru că şi-a servit patria, neputincios şi ridicol în faţa concetăţenilor lui. Dar de fapt, nu-i nimic de râs când e vorba de un om mutilat în serviciul patriei. Dar servindu-şi ţara, familia lui rămăsese fără moştenitori.

Algernon zăcea în continuare, nici în aer, nici pe pământ, era incapabil să priceapă

unde se găsea și ce era cu el. Ca un pește aruncat pe uscat își zicea :

— Oare sunt mort ? Dar de fapt ce e moartea ? Doar m-am văzut mort, și atunci oare cum de mă aflu aici ?

Gândurile lui iarăși se întoarseră, inevitabil, la evenimentele ce s-au petrecut de la întoarcerea lui în Anglia.

Se revedea cum pășea cu oarecare dificultate, trăgând cu ochiul în dreapta și în stânga să vadă reacțiile vecinilor, a familiei sau ale servitorilor. Pe urmă i-a venit ideea să se sinucidă, să pună capăt unei vieți ce-o socotea inutilă. Într-o zi, ferm hotărît să-și pună planul în aplicare, s-a închis în birou, și-a curățat pistolul și l-a încărcat. Pe urmă și l-a lipit de tâmplă și a apăsat pe trăgaci, dar nu s-a întâmplat nimic, din armă a ieșit doar un fel de abur. Necrezându-și ochilor s-a așezat foarte încurcat de asemenea situație. Pistolul său, de care se servise tot timpul războiului, îi trădase și îi cruțase viața. Luând o foaie de hârtie o puse pe birou și examină arma. Totul era în perfectă ordine. Puse din nou praful și cartușul și fără să-și dea seama apăsă pe trăgaci. De data asta s-a auzit o detunătură puternică și glonțul a trecut prin fereastră. Cineva a venit în grabă și a bătut la ușă. El s-a ridicat încet și a deschis ușa. În

fața lui se afla intendentul speriat care spuse :

— Oh, Sir Algernon, am crezut că vi s-a întâmplat ceva !

— Nu s-a întâmplat nimic. Îmi curățam pur și simplu pistolul și din greșeală am tras. Luați măsuri să reparați geamul.

O altă tentativă a avut loc la călărie. Încălecase o iapă bătrână și pe când ieșea din grajd auzi pe un băiat mai prostănac zicându-i celui ce-i înșeuase calul :

— Ia te uită, două iepe la plimbare. Ce părere ai ?

S-a întors furios, l-a lovit cu biciul pe cel ce-l batjocorise, s-a dat jos de pe cal, a alergat în casă și de atunci n-a mai pus piciorul în grajduri și nu s-a mai dus la călărie.

Altă dată a încercat să se otrăvească cu o plantă ciudată originară din Brazilia, țară aproape necunoscută. Boabele acestei plante conțin un suc care este o otravă aproape instantanee. Un călător îi oferise această plantă. El o îngriji și într-o zi i-a cules boabele și le-a înghițit. În loc de moarte s-a ales cu ceva și mai rău, cu o diaree îngrozitoare care l-a acoperit de altă rușine față de personal pentru că, slăbit și chinuit nici nu mai avea puterea să ajungă până la toaletă și murdărea așternutul. Se rușină și acum de acele clipe îngrozitoare.

Şi iată în sfârşit şi ultima încercare. Trimisese pe cineva la Londra să-i aducă un brici cu o lamă extrem de ascuţită. Era un instrument foarte fin şi avea chiar gravat pe el numele fabricantului. Luă acel instrument măiestrit, îl mai ascuţi de o curea de piele, şi apoi dintr-o lovitură puternică îşi tăie beregata de la o ureche la cealaltă. Numai vertebrele gâtului mai rămăseseră să susţină capul încă atârnând de gât.

Astfel s-a văzut mort. Ştia că este mort, era conştient că s-a sinucis, şi pe urmă, totuşi, stând lipit de tavan, se vedea pe sine zăcând pe podea.

Continua să se gândească în cea mai adâncă obscuritate.

Moartea ? Ce este oare moartea ? Mai este oare ceva după aceea ? Discutase adesea la popotă, cu ofiţerii, despre acest subiect. Pastorul încercase să le explice că sufletul e nemuritor, că există un paradis — dar un husar mai îndrăzneţ i-o tăie scurt.

— Cred Părinte, că toate acestea sunt doar prostii. Moartea pune capăt la toate. Dacă omor un bur o să-mi spuneţi că mă duc direct în ceruri, sau în lumea cealaltă. Dacă îl omor cu un glonţ ce i-a sfârtecat inima, vă asigur că este mort de-abinelea, tot aşa de mort ca un porc înjunghiat. Când ai murit totul s-a sfârşit.

Toate argumentele privitoare la viața de după moarte îi reveneau acum în minte. De ce nu se putea nici infirma, dar nici confirma această idee, a unei vieți de după moarte ?

— Dacă omori pe cineva, ei bine, acesta este mort pe veci. Căci dacă sufletul ar exista, ai vedea ceva ieșind din trup în momentul morții.

Nu se putea opri din meditație, întrebându-se mereu ce s-a petrecut cu el și unde se află. Deodată un gând teribil îi străfulgeră mintea : poate că a avut o criză de nebunie și e închis într-un azil ? Își întinse mâinile și pipăi cu grijă în jurul lui să vadă dacă nu-i cumva legat sau pus într-o cămașă de forță, cum se obișnuiește în azilul de nebuni. Dar nu, plutea ca un pește în apă. Unde se afla ? Sunt mort, oare ? Și dacă sunt mort, unde mă aflu și de ce plutesc astfel ?

Cuvintele pastorului îi veniră în minte :

— Când părăsiți corpul vă iese în întâmpinare un înger care vă conduce. Veți fi judecați de însuși Dumnezeu și veți fi pedepsiți după faptele voastre.

Algernon medită mult la această problemă : Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu bun, de ce odată mort, trebuie să te pedepsească ? Și apoi dacă era mort, cum putea fi pedepsit ? Iată-mă cum zac aici fără să simt vreo bucurie, dar nici suferință, gândi el în continuare.

Dar deodată simți o spaimă nebună. Ceva se petrecu în el. Parcă era ceva în interiorul craniului lui. Era doar o impresie, o senzație că cineva îi șoptea :

— Stai liniștit, nu te mișca și ascultă.

Dar nici o voce nu se făcea auzită.

De spaimă încercă să fugă. Totul îi apărea prea misterios, prea turburător, dar zadarnic, nu se putea mișca, era pironit acolo. Din nou avu aceeași impresie și parcă auzi :

— Fii calm, încearcă să te eliberezi din tenebre.

Algernon își zise :

— Sunt ofițer și gentlemen. Nu trebuie să intru în panică, trebuie să fiu un exemplu pentru oamenii mei. Și deși era încă foarte tulburat își reveni puțin și se simți dominat de o mare pace precum și de o liniște neînțeleasă.

Deodată tremură și din nou se simți cuprins de panică. I se părea că îi va exploda craniul. Întunericul se făcea tot mai adânc în jurul lui și deși era incapabil să vadă, simțea totuși cum niște nori negri se învârtejeau în el și în afara lui și-l cuprindeau tot mai apăsător.

Pe urmă din toată această ambianță tenebroasă se desprinse o firavă rază de lumină care-l atinse, și din interiorul acestei raze îi veni iar impresia auditivă :

— Pace, fii calm, și noi îți vom vorbi.

Cu un efort supraomenesc el încercă să-și stăpânească panica. Încet, încet, calmul puse stăpânire pe el și din nou rămase imobil așteptând să mai audă ceva.

În adevăr vocea continuă :

— Noi vrem să te ajutăm, suntem dornici să te ajutăm, dar tu nu ne lași.

Algernon se gândi mult ce poate să însemne aceasta : „Tu nu ne laşi să te ajutăm". Doar nu am făcut nimic, n-am spus nimic, îşi zise el mai departe. Nici nu ştiu cine sunteţi nici ce vreţi să faceţi. În plus, n-am nici cea mai slabă idee despre locul unde mă aflu. Aceasta este moartea ? Ori negarea ? Ori neantul ? Sunt oare condamnat să trăiesc în această obscuritate pentru vecie ? Să trăiesc ? Dar problema este dacă trăiesc.

Fel de fel de asemenea gânduri se învolburau în creierul lui. Învăţăturile din prima sa tinereţe îi reveneau în minte :

— Moartea nu există — eu sunt Învierea. În casa Tatălui meu sunt mai multe locuinţe şi eu vă pregătesc calea. Dacă vă comportaţi bine veţi merge în Paradis, iar dacă păcătuiţi veţi merge în iad. Numai creştinii vor putea ajunge în ceruri.

Atâtea afirmaţii contradictorii şi neclare, preoţii şi învăţătorii de la şcolile duminicale sunt orbi care vor să înveţe pe alţi orbi. Există iadul şi ce este el ? Dar Paradisul ?

O voce puternică se interpuse printre cugetările lui.

— Suntem gata să te ajutăm dacă accepţi ideea că eşti viu şi că există o viaţă dincolo de moarte. Suntem gata să te ajutăm dacă tu crezi în noi şi în puterea noastră de a te instrui.

La această ideie, creierul lui Algenon se revoltă. Ce-i oare toată povestea asta cu ajutorul ? O prostie desigur. În ce să creadă ? Şi dacă i se recomanda să creadă, asta însemna că în el este îndoiala. Ceea ce îi trebuia lui erau faptele, nu credinţa. Primul fapt era clar, că şi-a tăiat beregata cu propria lui mână, în al doilea, că şi-a văzut cadavrul şi al treilea că se găsea într-o obscuritate totală, înotând într-o substanţă cleioasă care-l împiedica să facă vreo mişcare. În plus nişte oameni stupizi îi trimiteau nişte gânduri, recomandându-i să creadă. Foarte bine, dar în ce să creadă ?

Acel ceva care era o voce, sau un gând, sau o impresie îi zise :

Te afli în primul stadiu de după moarte. Pe pământ n-ai prea fost bine informat, lipsa de informaţie îţi derutează mintea. Şi acum te afli în obscuritatea ce ţi-ai creiat-o singur, cu ignoranţa ta, iar dacă vrei să ieşi din ea, trebuie să doreşti cu adevărat să ieşi,

Cu mult calm reflectă la această problemă, şi pe urmă gândi :

— Dacă vreţi ca să cred, spuneţi-mi mai întâi ce-i cu mine. Pretindeţi că mă aflu în primul stadiu care urmează morţii, în timp ce eu credeam că moartea este sfârşitul definitiv a tuturor lucrurilor.

— Întocmai ! îi replică vocea. Întocmai ! Te afli învăluit în norii îndoielii, în tenebrele derutei, eşti înconjurat de întunericul ignoranţei şi de toate acestea eşti singur responsabil. Tu singur ţi-ai impus această stare de aceea tu singur trebuie să vrei s-o îndepărtezi.

Algernon nu acordă importanţă acestei afirmaţii, i se părea că este un fel de blam.

— N-am nici-un motiv să cred, îşi spunea el, nu fac decât să urmez învăţăturile ce mi s-au dat. La orele de religie am învăţat diverse lucruri care nu se pot şterge aşa uşor, numai pentru că nu ştiu ce fel de impresie necunoscută şi neidentificată se adresează spiritului meu. Mai bine faceţi ceva ca să-mi demonstraţi că există ceva dincolo de această întunecime.

Întunericul se rupse brusc, la fel ca o cortină de teatru cade se deschide pentru intrarea în scenă a actorilor. Algernon a fost orbit de o lumină strălucitoare, însoţită de nişte vibraţii deosebit de armonioase. A simţit pentru o clipă un adevărat extaz, dar îndoiala precum şi tenebrele îl învăluiră iarăşi. Îndoială, panică, reproşuri faţă de sine însuşi şi faţă de învăţăturile primite. Începu iar să se îndoiască de mintea lui. Cum erau posibile asemenea lucruri. Simţea totuşi că nu are mintea rătăcită şi nu era victima unor halucinaţii. Îşi aminti de planta aceea braziliană

cu ajutorul căreia încercase să se otrăvească. Dar dacă suferea acum de efectele secundare ale acelei intoxicații și avea totuși halucinații ? Își văzuse trupul sub formă de cadavru pe podea — dar îl văzuse oare cu adevărat ? Cum putea să se vadă pe sine dacă era mort ? Își aminti deodată cum observase, stând sus, lipit de tavan, capul pleșuv, chiar în creștet, al intendentului. De ce nu remarcase acest lucru mai înainte ? Și cum de nu remarcase că și guvernanta purta perucă ? Se gândi mult la această problemă și oscilă între gândul că viața după moarte ar putea fi posibilă și ideea negării ei.

— Noi te lăsăm să ajungi la o hotărîre căci legea spune că o *persoană nu poate fi ajutată decât dacă ea cere acest lucru.* Când vei fi hotărît, cheamă-ne și noi vom veni. Și mai ales caută să-ți amintești că nu-i nici o rațiune să stai astfel izolat. Întunericul ce te învăluie este produsul imaginației tale.

Timpul nu avea nici o semnificație. Gândurile ba îi veneau ba se îndepărtau, dar oare era viteza gândirii, se întrebă Algernon ? Dacă ar ști ar putea să calculeze cam de câtă vreme se află în această stare. Dar nu, timpul nu mai avea nici o valoare acum. Sau mai bine zis nimic nu mai avea vreo valoare. Încercă să pipăie cu mâinile spațiul de dedesubtul lui, dar nu simți nimic. Cu un efort

nespus de mare reuşi să ridice un braţ. Dar nici deasupra lui nu era nimic, nu simţi nimic decât doar aceeaşi substanţă lipicioasă din care cu greu şi-a scos braţul. Pe urmă încercă să-şi pipăie corpul. Corpul era la locul lui, gâtul la fel, tot aşa umerii şi braţele. Dar dintr-o dată se sperie descoperind că este gol, şi acest lucru îl făcu să se simtă ruşinat. Dacă îl vedea cineva astfel ? Nu se cuvenea să ur ble dezbrăcat, mai ales el care făcea parte din aristocraţie. Dar pe cât îşi dădea seama se afla în posesia trupului său omenesc. Ş degetele care încercau să pipăie toate părţile trupului descoperiră deodată, spre marea surpriză şi nedumerire că nu-i lipseşte ace parte a anatomiei lui, lovită de soldatul bur şi operată de chirurg. Deci iată că se descoperise intact. Prin urmare este limpede că totul e produsul imaginaţiei sale. Totuşi, cum de şi-a văzut corpul jos, pe podea, în timp ce el stătea sus, lipit de tavan ? Cum putea să privească de sus, dacă el era acel corp care era jos, mort ? Prin urmare dacă el putuse privi în jos însemna că o parte din el — *suflet sau orice altceva* — se detaşase din acel corp şi exista în afara lui, după moarte. Se gândi mult la această problemă. I se părea că-i fierbe creierul de atâta efort. Îşi amintea de diferitele frânturi de cunoştinţe adunate din toate părţile lumii şi care acum păreau să

aibă o semnificaţie anumită. Auzise de o anumită religie, hindusă, musulmană, sau de alta care însă învăţa despre existenţa unei vieţi de după moarte. Deci după moarte trebuie să fie o viaţă, trebuie să fie ceva căci altfel cum şi de unde îi vin lui acele impresii, acele voci şi de unde acea rază strălucitoare care aproape l-a orbit.

Algernon tresări de mirare.

— Iată că apar zorile ! exclamă el.

Într-adevăr întunericul începu să cadă şi totul în jurul lui părea că se luminează, iar el avea impresia că se scufundă în ceva. Întinse mâinile şi pipăi în jur. Simţi că strânge ceva în mâini, ceva de necrezut. Dar o nouă tentativă îi confirmă realitatea cea surprinzătoare. Se afla întins pe o pajişte de verdeaţă şi mâinile sale strângeau cu nesaţ firele de iarbă.

În mintea lui se făcu lumină, înţelese în sfârşit că nu se mai afla în neant ci într-un loc fizic unde se afla şi altceva în afară de întuneric. Şi în timp ce lua cunoştinţă de toate acestea şi întunericul se risipea, se văzu deodată învăluit într-o ceaţă subţire prin care putea să vadă nişte forme vagi. Nu le putea vedea prea clar, dar îi apăreau ca nişte siluete luminoase.

Când se uită în sus văzu o formă mai întunecată care întinse mâinile spre el parcă spre

a-l binecuvânta, pe urmă auzi o voce — de data asta o auzi foarte clar — care-i vorbi în cea mai frumoasă și corectă engleză de la Eton sau Oxford.

— Ridică-te în picioare, fiule. Ridică-te și prinde-te de mâna mea. Vei simți că sunt tot atât de solid ca și tine și asta va fi o dovadă în plus că ești viu — bineînțeles într-o altă condiție materială, mai diferită, dar totuși viu, și cu cât vei realiza mai repede această stare și vei înțelege că după moarte există o altă viață, cu atât mai repede vei fi în stare să pătrunzi în Marea Realitate.

Algernon încercă cu multă timiditate să se ridice în picioare însă cum avea cu totul alte senzații, nu se putea servi de mușchii membrelor așa cum era obișnuit. Dar vocea îl ajută din nou :

— Încearcă să-ți imaginezi întreaga operațiune de ridicare în picioare, gândește-te că ești în picioare.

Ascultându-i sfatul, Algernon reuși să se ridice în picioare, spre marea lui surprindere. În fața lui, acea formă care mai întâi fusese imprecisă, apoi din ce în ce mai luminoasă, deveni dintr-o dată un om de vârstă mijlocie îmbrăcat într-un veșmânt galben. Algernon încercă să-i evalueze înălțimea siluetei privind cu multă atenție și deodată câmpul lui

vizual mărindu-se, se observă şi pe sine, gol ca un nou născut. De spaimă exclamă :

— Doame, dar unde-mi sunt hainele. Doar n-o să stau gol în văzul lumii !

Forma din faţa lui îi surâse cu amabilitate şi-i zise :

— Dragul meu, nu haina face pe om. După cum ştii omul vine pe lume gol. Dar pune-ţi în minte ce haine ai vrea să porţi şi le vei avea pe dată.

Algernon se gândi că i-ar sta foarte bine în haine de tânăr sublocotenent, cu pantalon bleumarin şi tunică roşu-închis. În jurul taliei ar avea centura albă cu cartuşiera. I se părea că-şi vede nasturii de alamă lustruiţi de te puteai oglindi în ei, iar pe cap coiful, şi la şold sabia. Pe urmă surâzând îşi zise : aşa aş vrea să fiu îmbrăcat. Spre marea lui mirare se văzu brusc îmbrăcat în uniforma dorită şi-şi simţi şi picioarele strânse în cizmele militare ce aparţineau uniformei. La şold îi atârna sabia precum şi revolverul, iar sub bărbie simţea cum îl strânge şnurul coifului. Când întoarse capul observă pe umeri şi epoleţii. Asta era chiar prea de tot. Algernon simţi că leşină şi s-ar fi trezit poate iarăşi pe iarba de pe pajişte dacă omul în robă galbenă n-ar fi intervenit.

Pleoapele lui Algernon tremurară uşor şi se auzi şoptind :

— Cred, Doamne. Iartă-mi păcatele şi greşelile pe care le-am făcut !

Omul îi surâse binevoitor şi-i zise :

— Eu nu sunt Dumnezeu, nu sunt decât acela care are sarcina de a ajuta pe aceia care vin din lumea pământească şi pătrund în aceasta de aici — în stadiul intermediar — şi prin urmare sunt gata să te ajut de îndată ce vei fi dispus să primeşti acest ajutor.

Algernon se ridică în picioare, de data asta fără nici o greutate şi spuse :

— Sunt gata să primesc ajutorul ce mi-l oferiţi. Dar... vă rog să-mi spuneţi, aţi frecventat colegiul Eton ?

Forma surâse şi îi răspunse :

— Deocamdată spune-mi *prietene* şi mai târziu ne vom ocupa şi de celelalte probleme care te frământă. Mai întâi trebuie să-ţi faci intrarea în lumea noastră.

Întorcându-se, făcu un gest ca şi cum ar trage o cortină şi rezultatul fu miraculos. Norii întunecaţi se risipiră, umbrele se împrăştiară, iar Algernon se văzu deodată stând în picioare pe iarba unei pajişti atât de verzi încât nu avea cuvinte să o descrie. Aerul din jurul lui era încărcat de viaţă. De peste tot veneau sunete armonioase, o muzică aeriană. Cu greu ar fi putut s-o definească, dar sunetele ei îi mângâiau sufletul. Peste tot se vedeau oameni care se plimbau încolo şi încoace

ca într-o grădină publică. În prima clipă i s-părut chiar că se află în Hyde Parc, la Londra, totuşi era un Hyde Parc mult mai frumos.

Pe bănci erau aşezate perechi, iar altele se plimbau pe alei, dar observându-le îl cuprinse teama căci ei circulau la o distanţă oarecare deasupra solului. Unul chiar alerga la câţiva metri deasupra pământului, urmărit de altul şi amândoi râdeau şi păreau deosebit de fericiţi. Simţi un frison prin şira spinării, dar prietenul său îl luă amabil de braţ şi-i zise :

— Vino să ne aşezăm aici ; trebuie să-ţi vorbesc puţin despre această lume, mai înainte de a-ţi prezenta alte probleme mai complicate altfel restabilirea ta ar fi întârziată.

— Restabilirea ?! repetă Algernon. Dar nu cred că am nevoie de aşa ceva. Mă simt excelent şi cred că am o sănătate perfect normală. Prietenul surâse iar şi reluă :

— Vino să ne aşezăm aici, de unde putem vedea lebedele precum şi alte păsări de apă, şi vei putea astfel arunca o privire asupra acestei lumi în care ai intrat.

Cam nemulţumit că era considerat bolnav, se lăsă totuşi condus spre o bancă din apropiere.

— Aşează-te comod, zise prietenul căci am multe să-ţi spun. Te afli acum într-o lume cu totul altfel, într-un alt plan de existenţă, şi

cu cât îmi vei acorda mai multă atenție cu atât mai repede vei progresa în cunoașterea acestei lumi.

Algernon fu foarte plăcut impresionat de comoditatea scaunului în care se așezase, și care luă forma trupului său spre deosebire de scaunele din Hyde Parc care erau tari și incomode.

În față se întindea un lac albastru pe a cărui suprafață pluteau maiestuos câteva lebede de-o albeață de nedescris. Aerul era cald și plin de vibrații armonioase. O observație bruscă îl șocă pe Algernon în așa hal încât sări de pe scaun ; nu se vedea nicăieri nici o umbră ! Ridicând ochii văzu că cerul întreg e incandescent și nicăieri nu-i nici urmă de soare.

Prietenul îi întrerupse cursul gândurilor.

— Trebuie să-ți vorbesc despre anumite lucruri, trebuie să te lămuresc în multe privințe, mai înainte de a intra în Casa de Odihnă.

Algernon îl întrerupse din nou zicând :

— Sunt foarte mirat că sunteți îmbrăcat în acest veșmânt galben. Sunteți membru vreunui cult, sau aparțineți la vreun ordin religios ?

— Oh, Doamne ce curioasă stare de spirit ai ! Ce importanță are culoarea hainei mele, sau chiar faptul că port această haină ? Mă

îmbrac în concordanță cu rolul pe care trebuie să-l îndeplinesc. Și surâzând mereu adăugă : și tu văd că porți o uniformă, un pantalon bleumarin și o jachetă roșie precum și un coif ciudat. În plus mai ai și o centură albă. Pentru ce te-ai înveșmântat atât de ciudat ? Aici te îmbraci după dorință și nimeni nu-ți critică felul îmbrăcăminții. Și deci și eu mă îmbrac în stilul care îmi convine și asta e ținuta mea obișnuită. Dar mi se pare că ne pierdem timpul.

Algernon astfel pus la punct, își reveni, privind în jur văzu mai multe persoane în robă galbenă conversând cu alții îmbrăcați în diverse feluri. Dar tovarășul reluă :

— Trebuie să-ți spun că pe pământ sunteți rău înșelați în privința vieții viitoare. Conducătorii voștri religioși sunt organizați în tabere, fiecare făcând publicitate pentru tabăra lui, predicând mai mult pentru a-și câștiga existența și neținând de loc seama de realitățile vieții, dar mai ales ale vieții de după moarte.

El făcu o pauză, apoi continuă :

— Privește în jur la toți acești oameni. Ai putea să-mi spui care din ei e musulman, evreu, creștin sau budist ? Și cu toate acestea, toți acești oameni pe care-i vezi în acest parc — cu excepția celor în haină galbenă — au ceva în comun : cu toții s-au sinucis.

Algernon se simți deodată îngrozit, toți erau sinucigași. Se gândi că se află într-un azil de nebuni și că omul în roba galbenă este gardianul lor. Se mai gândi la câte lucruri ciudate i se întâmplaseră până acum și care l-au supus la un adevărat efort spiritual.

— Trebuie să-ți dai seama că sinuciderea este o crimă foarte gravă. Nimeni nu ar trebui să comită un asemenea act. Nici o rațiune nu-l justifică și dacă oamenii ar cunoaște ce au de îndurat după aceea n-ar comite o asemenea crimă. Acesta, urmă el, este un centru de recepție, unde sunt reabilitați cei care și-au pus capăt zilelor. Aici sunt sfătuiți și instruiți, pe urmă trimiși din nou pe pământ într-un alt corp. Îți voi povesti mai întâi despre viața pe pământ și apoi despre cea din acest plan de existență.

Se instalară mai confortabil, iar Algernon observă lebedele care pluteau pe lac. Remarcă apoi că arborii erau plini de păsări și de veverițe, auzi și o discuție interesantă între câțiva oameni îmbrăcați în robă galbenă care se preocupau de cei pe care urmau să-i instruiască.

— Pământul este o școală în care oamenii vin să învețe din fel de fel de experiențe grele, știind că cele ușoare nu dau rezultate. Oamenii vin deci pe pământ la școală, exact așa

cum elevii merg la şcoală. Entităţile care urmează să coboare pe pământ sunt mai întâi îndrumate, sugerându-li-se cam ce tip de corp ar trebui să aibă pentru a învăţa ceea ce au de învăţat sau mai precis pentru a-şi dezvolta nişte anumite calităţi pentru care vin pe pământ. Şi tu vei fi îndrumat în acest fel.

Dar să-ţi vorbesc despre planul în care ne aflăm şi anume despre astralul inferior. Toţi ce-i care-l populează, în mod trecător, sunt sinucigaşi, dat fiind că sinuciderea este o crimă, iar cei ce o făptuiesc sunt într-o stare mentală instabilă. În cazul tău, sinuciderea s-a datorat faptului că fiind mutilat nu mai erai în stare să procreezi. Fuseseşi trimis pe pământ tocmai pentru a îndura această condiţie şi mai ales pentru a o surmonta. Şi ţi-o spun cu toată seriozitatea că mai înainte de a fi coborît pe pământ ai fost de acord cu ceea ce avea să ţi se întâmple, dar iată că ai eşuat şi acum va trebui să repeţi experienţa şi s'i fii învingător, iar dacă eşuezi din nou, o vei repeta.

Algernon simţi că-l cuprinde o tristeţe apăsătoare. Punând capăt unei existenţe ce o credea inutilă, socotise că a făcut un gest de mare nobleţă, şi când colo i se spunea că a comis o crimă pe care trebuia s-o ispăşească. Dar tovarăşul lui continuă să-i vorbească :

— Astralul inferior este planul cel mai apropiat de pământ. Aici te vom plasa într-un loc de odihnă unde ţi se va face un tratament. Vom încerca să-ţi echilibrăm starea mentală, te vom fortifica pentru a te întoarce pe pământ. Aici în planul astral eşti liber să circuli, sau să zbori dacă vrei, folosindu-te de puterea gândirii. Şi hainele pe care le porţi, care mi se par absurde : poţi să ţi le schimbi tot prin forţa gândului.

Algernon îşi aminti deodată de un costum foarte drăguţ pe care îl văzuse cândva într-o ţară caldă. Era de culoare deschisă, uşor şi avea o tăietură foarte elegantă. Nici nu termină bine de gândit, că deodată auzi un fel de fâşâit şi se simţi complet gol, uniforma îi dispăruse. Cu un strigăt, sări speriat în picioare acoperindu-şi cu ambele mâini zona intimă a anatomiei sale. Dar în aceiaşi clipă se văzu îmbrăcat în costumul la care se gândise cu puţin înainte. Se aşeză din nou, cu multă timiditate şi jenat de spaima lui prosteasca.

— Aici nu ai nevoie de hrană ; totuşi dacă un timp oarecare vei simţi necesitatea ei, îţi va fi posibil să obţii orice fel de aliment vei dori. Ajunge să te gândeşti la el şi pe dată se va materializa în faţa ta. Gândeşte-te acum de exemplu la mâncarea ta preferată.

Algernon se gândi la un grătar cu cartofi prăjiţi, cu morcovi şi varză şi o budincă de

Yorkshire, complete de o cană de cidru și o țigară bună. În timp ce se gândea la toate acestea în fața lui apăru o masă acoperită cu o față imaculată. Niște mâini se agitau punând pe ea argintării și sfeșnice, ridicând capacele de pe oalele de argint ; simți imediat că în ele se află felurile lui preferate. Dar la un simplu gest al tovarășului său, totul dispăru imediat, imediat.

— În planul acesta astral nu este nevoie de aceste alimente grosiere, căci corpul își absoarbe hrana din atmosfera înconjurătoare. După cum vezi aici nu există soare, dar aerul este strălucitor, dăruind fiecăruia hrana de care are nevoie, astfel încât nu vezi aici nici oameni prea grași, nici prea slabi. Privind în jurul lui Algernon văzu că în adevăr așa era ; nu erau nici pitici, dar nici uriași. Unele persoane se plimbau cu un aer foarte concentrat, cu fruntea încrețită punându-și probabil întrebări asupra viitorului, îngrijorați de cele ale trecutului și regretând anumite gesturi necugetate.

Tovarășul lui Algernon se ridică.

— Acum, zise el trebuie să mergem la Casa de Odihnă și în timpul drumului vom putea continua discuția. Sosirea ta aici a fost destul de precipitată, deși noi suntem avertizați cu mult înainte întotdeauna asupra sinucigașilor

care-şi premeditează fapta. Cu toate acestea actul tău final ne-a surprins.

Algernon se ridică şi el şi-şi urmă tovarăşul. Se îndreptară spre poteca care înconjura lacul şi pe care se mai plimbau şi alte grupuri de oameni care discutau.

— Condiţiile de viaţă de aici sunt cu totul speciale, pentru că la acest stadiu se procedează la o fortificare în vederea întoarcerii la încercările şi suferinţele pământeşti, dar aminteşte-ţi că o viaţă pământeană nu-i decât o clipă în raport cu eternitatea, şi când vei reveni, după terminarea cu succes a misiunii îndeplinite, vei urca spre un alt nivel al planului astral, un plan cu totul dependent de progresul realizat pe pământ. La şcoală, de exemplu, dacă nu reuşeşti la examene, repeţi clasa, iar dacă promovezi treci într-o clasă superioară. La fel se petrece şi în planul astral. În clipa morţii eşti ridicat de pe pământ şi transportat într-un anumit plan astral, potrivit treptei de evoluţie realizată prin reuşita sau nereuşita existenţei pe care tocmai ai părăsit-o. Cu cât străduinţile tale au fost mai fructuoase, cu atât mai elevat este planul în care eşti plasat.

Algernon se simţi încântat şi interesat de spectacolul mereu schimbător din jurul său. Părăsind malul lacului ei se strecurară printr-o deschizătură făcută în bordura de ver-

deață. În fața lor se întindea o peluză minunat întreținută, iar ici și colo se vedeau grupuri de oameni care ascultau pe câte cineva care cu siguranță ținea o conferință.

Curând ajunseră în fața unei clădiri elegante de culoare alb-verzuie culoarea cea mai odihnitoare, generatoare de armonie și pace spirituală. În fața lor se deschise în mod automat o ușă prin care pătrunseră într-un hol luminat feeric. Algernon se uită interesat în jurul său. Totul era de o frumusețe rară, și el se mândrea ca fiind un mare cunoscător în materie de eleganță arhitecturală, prin apartenența sa la înalta societate engleză. În jur se ridicau coloane elegante, iar în mijloc se afla o masă rotundă, în jurul căreia erau așezate mai multe persoane. Tovarășul lui Algernon înaintă spre ei și îl prezentă :

— Iată-l pe prietenul nostru Algernon St Clair de Bonkers. Era așteptat și cred că i-ați pregătit o cameră.

O femeie tânără se uită prin niște hârtii și răspunse :

— Într-adevăr domnule, i-o vom arăta.

Un tânăr se ridică imediat și zise înaintând spre ei :

— Vă voi conduce la camera dumneavoastră. Vă rog să mă urmați.

Salutându-l pe Algernon tovarășul său părăsi clădirea, în timp ce acesta îl urmă pe

noul său ghid, printr-un coridor căptuşit cu un covor moale spre o cameră spaţioasă în care se afla o masă şi un pat. Din ea se putea intra în alte două camere mai mici.

— Acum, domnule, vă rog să fiţi amabil şi să vă culcaţi căci va veni o echipă medicală care vă va examina. N-aveţi dreptul să părăsiţi această cameră fără permisiunea medicului care vă va consulta.

Pe urmă surâse şi ieşi. Algernon inspectă camera sa precum şi celelalte două cămăruţe mai mici. Una părea să fie un salon, căci era mobilată cu un divan şi două fotolii confortabile, iar cealaltă nu avea decât un scaun tare. Algernon remarcă lipsa unei toalete, dar pe urmă îşi zise că probabil în acest loc nici nu era necesar. Stând în picioare lângă pat începu să se gândească şi să se întrebe, oare va încerca să fugă de aici? El se îndreptă spre fereastră şi fu foarte surprins când descoperi că se deschidea liber, dar când încercă să iasă fu împiedicat de o barieră invizibilă. Panica ce-l cuprinsese îl părăsi brusc şi se îndreptă spre pat să se culce. Începând să se dezbrace se gândi deodată: ce-o să mă fac fără haine de noapte? Dar iar auzi acel fâşâit caracteristic şi deodată se văzu îmbrăcat într-o cămaşă lungă de noapte. Se aşeză în pat cuprins încă de mirare. După câteva minute auzi o bătaie în uşă.

— Intră, zise Algernon, și în ușă apărură doi bărbați și o femeie.

Se prezentară spunând că fac parte din echipa de reabilitare. Fără să folosească stetoscopul și fără să ia pulsul, ei îl priviră doar cu intensitate și unul din ei îi spuse :

— Te afli aici pentru că ești vinovat de o crimă, aceea de a-ți fi luat viața, fapt care a adus după sine irosirea vieții tale pământești. De aceea va trebui să te întorci la o nouă viață pe pământ și prin noi experiențe și încercări să-ți duci la bun sfârșit de data asta existența.

Omul îi explică că i se va face un tratament de raze calmante care cu siguranță îi vor ameliora sănătatea. Și cu cât mai repede se va întoarce pe pământ, cu atât mai ușor îi va fi destinul.

— Dar cum oare aș putea să mă reîntorc pe pământ ? exclamă Algernon. Doar sunt mort, sau cel puțin corpul meu fizic este mort, și atunci cum oare aș putea să mă reîntorc în acel corp ?

De data asta îi răspunse femeia :

— Ești victima unei grave erori, din cauza balivernelor ce le învățați pe pământ. Corpul fizic nu-i decât un veșmânt pe care-l îmbracă spiritul în vederea săvârșirii diferitelor sarcini și experiențe inferioare și dure ce au loc pe pământ căci spiritul nu poate produce

vibrații atât de joase. Din cauza asta el trebuie să se îmbrace cu un înveliș grosier care să-i fie instrument de experiment. Vei merge deci din nou pe pământ și te vei naște din părinți pe care îi vom alege noi. Viața ta se va desfășura în niște condiții special alese pentru a profita la maximum din aceste situații. Dar amintește-ți că *a profita* nu înseamnă neapărat a fi plin de bani. Pe pământ, într-adevăr majoritatea ființelor spiritualizate sunt oameni săraci, iar cei bogați sunt cu orizont spiritual redus. În cazul tău, va trebui să cunoști condiții mai grele căci în viața trecută ai beneficiat de bogăție și lux.

Ascultându-le explicațiile, Algernon începu să înțeleagă cât de greșit văzuse el aceste probleme. Își dădu seama că toate religiile, creștinismul, iudaismul, islamismul și celelalte, nu erau decât niște nume, adevărata religie era aceasta pe care începea s-o intuiască și pe care nu o cunoscuse până acum.

Cele trei persoane plecară și lumina din cameră scăzu dintr-o dată. Algernon avu impresia că se lasă noaptea. Se relaxă și curând adormi. N-ar fi putut spune cât timp rămase adormit — câteva minute sau poate mai multe zile. În timpul acestui somn spiritul său se echilibră și astfel își recăpătă sănătatea.

Soarele strălucea când se trezi şi afară se auzea ciripit de păsărele... Soarele ? Îşi aminti că aici nu era niciun soare. Aici nu exista decât un aer viu. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Totul afară era la fel de strălucitor şi de frumos ca ieri... era oare *ieri* ? Algernon pierduse noţiunea timpului, a zilelor şi a nopţilor. I se părea că timpul stă pe loc. Se aşeză din nou pe pat cu mâinile sub cap şi se gândi la tot ce s-a petrecut cu el.

Cineva bătu în uşă şi intră imediat. Era un personaj foarte grav — care dădea impresia că este pe deplin conştient de importanţa misiunii sale.

— Am venit să vă vorbesc, zise el, căci mi se pare că nu sunteţi prea convins de adevărul experienţei prin care aţi trecut.

Algernon, răspunse :

— Tot ce am văzut, domnule, contrazice învăţăturile Bisericii Creştine. Mă aşteptam

să fiu primit de niște îngeri cu harpe în mână, mă așteptam să văd niște heruvini, și în loc de asta descopăr un minunat parc mai frumos decât Hyde Parc sau vreun altul tot atât de celebru.

Doctorul râse și îi zise :

— Mi se pare că nu sunteți un creștin prea fervent. Dacă ați fi fost de exemplu un catolic cu adevărat credincios, ați fi fost întâmpinat de respectivii îngeri, sau mai bine zis de o viziune a imaginației Dvs., care apoi cu timpul ar fi dispărut și v-ați fi dat seama de latura înșelătoare a situației. Datorită faptului că sunteți un om cu experiență, că ați fost soldat și ați văzut atâta lume murind, ați fost capabil să ne vedeți așa cum suntem în realitate.

Algernon începu să se gândească la anumite scene din trecutul său.

— Ceea ce mă intrigă mai mult este că pe pământ moartea este un obiect de teroare — oamenii au o frică nebună de moarte — și am observat adesea că oamenii cei mai religioși sunt cei mai înspăimântați de ideea morții. Spuneți-mi vă rog, de ce au oamenii o teamă atât de mare de moarte, dacă după ea există o altă viață ?

Doctorul răspunse, arborând un surâs cam ironic :

— Credeam că un om cu sensibilitatea dumneavoastră, şi instruit cum sunteţi ar fi trebuit să ghicească imediat răspunsul, dar văd că nu-l cunoaşteţi, aşa că vi-l voi spune eu : oamenii merg pe pământ ca să înveţe anumite lucruri, ca să treacă prin anumite încercări grele prin care spiritul sau sufletul, sau supra-EUL — puţin importă numele ce i se dă — să se purifice şi să se fortifice. Atunci când o persoană se sinucide, ea comite o crimă anulând programul, ordinea lucrurilor. Iar dacă oamenii ar vedea că moartea este doar o naştere într-o altă dimensiune, cu toţii ar aspira să moară, să fugă de suferinţă şi astfel tot restul acestei vieţi ar fi zadarnic.

Pentru Algernon ideea era nouă, dar clară şi logică. Totuşi el nu era întru totul satisfăcut.

— Prin urmare teama de moarte este oarecum provocată artificial ?

— Într-adevăr, răspunse doctorul. Este o dispoziţie a naturii care face ca fiecare să se teamă de moarte şi astfel să facă tot ce e posibil pentru a-şi conserva viaţa şi a suporta încercările programate până la capăt. Iar când o persoană se sinucide ea dezorganizează întreg sistemul. Totuşi vă atrag atenţia, că atunci când a sosit clipa de pe urmă, teama dispare şi nu mai este nici o suferinţă în planul astral sunt spirite anume destinate să

anestezieze pe cei care trebuie să suporte trecerea dincolo și prin asta spaimele morții sunt înlocuite cu gânduri împăcate de ușurare, însoțite de dorința de eliberare.

Algernon se indignă puțin.

— Nu-i de crezut, căci oamenii care sunt în agonie se zbuciumă în dureri cumplite.

Doctorul negă clătinând capul cu tristețe.

— Nu, sunteți cu totul greșit. În momentul morții nu mai este suferință, din contra, simți eliberare. Iar contracțiile sau gemetele, nu sunt decât reacțiile automate ale anumitor nervi, care au fost stimulați. Asta nu înseamnă că persoana suferă. Cel care este de față nu poate în general să analizeze fenomenul. Partea conștientă a muribundului este detașată de partea fizică, care nu-i decât latura animalică. Amintiți-vă dacă atunci când ați comis sinuciderea ați suferit. Nu-i așa că n-ați simțit nici o suferință ?

Scărpinându-și bărbia Algernon se gândi puțin și răspunse fără ezitare :

— Nu, n-am suferit, cred că n-am simțit nimic, doar o senzație de frig. Eram aproape anesteziat și surprins.

Doctorul surâse și zise frecându-și mâinile :

— Acum v-am prins ! Iată că ați recunoscut că n-ați suferit și totuși ați urlat ca un porc înjunghiat. Și porcul strigă pentru că aerul ce se află în plămâni este expulzat ra-

pid și astfel agitându-se corzile vocale, provoacă un strigăt ascuțit. Același lucru s-a produs și cu dumneavoastră, și strigătul stridențt a fost întrerupt doar de gâlgâitul sângelui care curgea din abundență prin rana de la gât. Acel strigăt ascuțit a alarmat pe nenorocita cameristă care a intrat în camera de baie.

E drept că totul părea foarte logic.

Începând să vadă că nu era vorba de halucinații, ci de fapte reale, Algernon zise doctorului :

— Totuși eu credeam că după moarte ești imediat condus în fața lui Dumnezeu ca să fii judecat — eventual îți apare Domnul Isus. Fecioara Maria sau alți sfinți.

Clătinând din cap cu tristețe, doctorul răspunse :

— Vorbiți de apariția lui Isus, dar dacă ați fi fost musulman sau evreu sau budist, ați fi sperat să-l vedeți pe Isus ? Sau vă închipuiți că paradisul este împărțit în țări de diferite religii ? Nici vorbă de așa ceva ! Ideea este absurdă. E o adevărată crimă că predicatorii pământeni otrăvesc spiritul oamenilor împuindu-le capul cu asemenea istorii. Oamenii vin aici și se cred uneori în Infern. Infernul nu există ; mai degrabă putem spune că pe pământ se află infernul.

Algernon tresări și-și simți tot corpul arzând ca în flăcări.

— Dar, atunci unde mă aflu, în paradis ? întrebă el.

— Nu, replică doctorul. Nici paradis nu există. Nu-i nici infern, nici paradis, ci doar un purgatoriu — locul unde te purifici, unde îţi ispăşeşti păcatele. În curând veţi merge în faţa unui comitet care vă va ajuta să hotăriţi ce veţi face la reîntoarcerea pe pământ. Căci va trebui să vă reîntoarceţi ca să îndepliniţi programul hotărît chiar de dumneavoastră înşivă, şi vizita mea are ca scop să constat dacă sunteţi pregătit să vă înfăţişaţi acestui comitet.

Algernon fu cuprins de o teamă ciudată şi simţi fiori de gheaţă prin şira spinării. Ceea ce i se anunţă i se păru mai rău decât o comisie militară în care i s-ar fi pus fel de fel de întrebări neplăcute despre viaţa lui sexuală, despre ce prietene are, sau dacă e căsătorit. Nu i se părea prea atrăgătoare ideia de a se prezenta în faţa unui comitet care de fapt — ce să-l întrebe ?

— Sper, zise el, că mi se va acorda timpul necesar pentru a-mi reveni după traumatismul suferit prin trecerea bruscă într-o altă viaţă, pe care abia încep s-o cunosc. Admit că punându-mi capăt zilelor sunt responsabil de o crimă demnă de dispreţ, totuşi continui să sper că mi se va da timp ca să mă hotărăsc ce trebuie să fac. Şi pentru că suntem la acest

subiect urmă el, cum este posibil ca sinuciderea să fie o crimă atât de odioasă, când oamenii nici nu știu că ei comit o crimă. Am crezut întotdeauna că dacă o persoană nu este conștientă că face o faptă rea, ea nu trebuie pedepsită că a făcut-o.

— Prostii ! exclamă doctorul. Asta-i una din trăsăturile clasei din care faci parte, care consideră că fiind superioară are dreptul la orice. Încercați, mereu să răstălmăciți lucrurile ; e ca un viciu inerent clasei voastre. Știați doar perfect de bine că este rău să te sinucizi ! Însăși religia dumneavoastră, așa cum o învățați pe pământ, vă interzice sinuciderea, considerând-o o crimă contra omului, contra statului, și contra bisericii.

Algernon replică pe un ton încăpățânat.

— Atunci care-i părerea dumneavoastră asupra faptei japonezului care când se consideră pierdut, își face hara-kiri ? Când își deschide burta în plin public, nu este o sinucidere ? El însă se consideră îndreptățit, nu credeți ?

Arătându-se mâhnit doctorul răspunse :

— Faptul că în Japonia sinuciderea a devenit o obișnuință socială, care permite de a-ți pune capăt zilelor mai degrabă decât de a înfrunta dezonoarea, nu schimbă cu nimic problema. Permiteți-mi să vă spun și să vă inculc acest lucru în subconștient. Sinuciderea

este întotdeauna, o crimă. În nici o împrejurare nu este permisă. Dar să nu ne pierdem timpul. Nu sunteţi aici să vă petreceţi vacanta, ci pentru a ne ajuta, să hotărâm cum să folosiţi mai bine viaţa viitoare când veţi coborî pe pământ. Veniţi !

Se ridică repede, dominând cu statura lui pe Algernon care protestă pe un ton plângăreţ :

— Nu vreţi să mă lăsaţi să fac o baie şi să iau micul dejun, mai înainte de a mă scoate de aici ?

— Doamne ! exclamă doctorul pe un ton iritat, ştiţi doar că aici nu aveţi nevoie nici de baie şi nici de hrană. Atmosfera vă hrăneşte şi vă curăţă. Vă sustrageţi pentru simplul motiv că nu sunteţi cu adevărat adult şi procedaţi ca un copil, care vrea să scape de responsabilităţi. Urmaţi-mă !

Întorcându-se, doctorul se îndreptă spre uşă. Algernon se ridică repede şi-l urmă. Doctorul o luă la dreapta şi intră într-o grădină pe care Algernon încă n-o văzuse. Peste tot domnea o atmosferă plăcută ; în aer ciripeau păsările, iar pe iarbă se zbenguiau fel de fel de animale drăguţe, după o mică cotitură se ivi o clădire imensă, ornamentată ca o catedrală. Urcară pe o scară cu numeroase trepte şi se îndreptară spre un colţ mai răcoros al holului. În hol se aflau numeroase

persoane, unele în picioare, chiar la intrare, altele așezate pe niște bănci confortabile chiar pe lângă pereți. Și aici era un fel de birou de recepție la care se afla de astădată un personaj mai vârstnic.

Doctorul îl conduse pe Algernon la acesta și i se adresă :

— Am venit să ne prezentăm în fața consiliului.

Unul dintre asistenți se ridică.

— Urmați-mă, zise el.

Asistentul o luă înainte, iar doctorul și Algernon după el. După câteva minute de mers de-a lungul unui coridor, o luară la stânga și intrară într-o anticameră.

— Așteptați, vă rog, aici, zise asistentul. Bătu la o ușă, apoi intră, după ce fusese invitat. Ușa se închise și se auzi doar un slab murmur de voci.

Asistentul reveni după câteva minute și zise ținând ușa deschisă :

— Puteți intra.

Ridicându-se repede, doctorul luă pe Algernon de braț și intrară. Imediat ce păși în interior Algernon se opri brusc cuprins de o mare mirare. În camera de proporții foarte vaste se afla un glob colorat ici și colo cu pete verzi și albastre, și care se rotea lent chiar în mijlocul încăperii. Algernon înțelese imediat că era vorba de un simulacru al pământului.

Algernon rămase fascinat și intrigat văzând că globul pământesc se rotea fără să se sprijine pe vreun suport. I se părea că se află undeva în spațiu și că privește pământul iluminat de un soare invizibil. În apropiere se afla o masă lungă, splendid sculptată și lustruită, la unul din capetele ei se găsea un om foarte bătrân cu părul și cu barba albă. Avea o expresie plină de bunăvoință, dar și de gravitate. Dădea impresia că dacă împrejurările ar cere-o ar putea da dovadă de multă asprime. Cu o privire rapidă în jurul mesei, observă încă opt persoane — patru femei și patru bărbați. Doctorul îl invită să se așeze la celălalt capăt al mesei. Forma deosebită a acestei mese permitea ca toți să-l poată observa fără să-și întoarcă scaunele, și preț de o secundă se gândi cât de ingenios a fost artizanul care a elaborat o geometrie atât de complicată.

— Iată-l pe Algernon St Clair de Bonkers, zise doctorul. După părerea noastră, el este acum în stare să profite de sfaturile dumneavoastră.

Bătrânul le făcu semn să se așeze și apoi vorbi :

— Vă aflați aici pentru că v-ați sinucis. V-ați pus capăt zilelor, violând Legea Superioară și disprețuind chiar planul elaborat de

dumneavoastră înșivă. Ce aveți de spus pentru apărarea dumneavoastră ?

— Ridicați-vă, îi șopti doctorul aplecându-se spre el.

Cam fără voie Algernon se ridică și zise cu un aer sfidător :

— Dacă mi-am planificat o anumită sarcină, și dacă condițiile pe care le-am ales eu m-au împiedicat s-o duc la bun sfârșit, atunci dat fiind că viața mea îmi aparține, am și dreptul să-i pun capăt — dacă găsesc de cuviință că e necesar. Eu n-am hotărît să vin aici, eu doar am hotărât să închei cu viața. Și după ce spuse aceste cuvinte se așează greoi.

Doctorul îl privi cu tristețe. Bătrânul îi aruncă o privire plină de milă, iar cele opt persoane din jur îl fixară cu compasiune, ca și cum s-ar fi așteptat să audă asemenea vorbe. Bătrânul vorbi din nou :

— Desigur, v-ați făcut un plan, dar viața dumneavoastră nu vă aparține. Ea aparține EU-lui dumneavoastră superior pe care l-ați rănit prin fapta dumneavoastră nebunească. Din acest motiv va trebui să vă reîntoarceți pe pământ, să vă îndepliniți misiunea și de data aceasta să nu vă luați zilele. Trebuie să hotărîm acum, care va fi momentul cel mai hotărîm pentru reîntoarcerea dumneavoastră și să vă găsim părinții cei mai potriviți.

Se auzi un foşnet de hârtii râvâşite, apoi unul din membrii prezenţi, se ridică şi se apropie de glob. Rămase tăcut privind câteva minute la acesta. Pe urmă se întoarse la locul lui şi notă ceva pe o hârtie.

— Algernon, zise bătrânul, aţi beneficiat pe pământ de condiţii aproape luxoase — într-o familie care s-a preocupat să vă asigure un confort desăvârşit. Aţi fost respectat. Banii nu v-au lipsit niciodată. Educaţia dumneavoastră a fost cea mai aleasă din câte se putea la timpul respectiv. Dar v-aţi gândit vreodată cât de brutal eraţi şi cum obişnuiaţi să loviţi servitorii ? V-aţi gândit la tinerele servitoare pe care le-aţi sedus ?

Sărind în sus de indignare Algernon exclamă :

— Mi s-a spus întotdeauna că tinerele fete ce serveau în casă sunt la dispoziţia fiului stăpânului, şi pentru divertisment şi pentru distracţie sexuală. Aşa că n-am făcut niciun rău dacă le-am sedus.

— Algernon zise bătrânul, ştiţi prea bine că noţiunea de clasă socială nu-i decât pur artificială. În lumea voastră, banul şi naşterea vă permit să trataţi pe cei săraci ca pe nişte creaturi inferioare. Cunoaşteţi deci legea, ca unul care a trăit mai multe vieţi.

Una din femeile de la masă, cu o figură cam acră, luă cuvântul și zise cu un ton cam aspru :

— Țin să precizez că din punctul meu de vedere, acest domn nu ar trebui să-și reia viața ca un privilegiat. El a făcut tot timpul ce i-a plăcut. Socot că ar fi bine să se nască ca fiu de mic negustor sau chiar fiu de văcar.

Furios Algernon sări strigând :

— Cum îndrăzniți să spuneți așa ceva ? Nu știți că în vinele mele curge sânge albastru ? Aflați că străbunii mei au luat parte la cruciate. Și familia mea se bucură de mult respect.

Bătrânul îl întrerupse și zise :

— Lăsați, discuțiile nu duc la nimic bun Ele nu fac decât să vă împovăreze în plus. Noi încercăm să vă ajutăm și nu să vă mai încărcăm karma.

Algernon îl întrerupse înfruntându-l :

— Nu permit să se atingă cineva de străbunii mei. Presupun că strămoșii dumneavoastră, zise el adresându-se femeii care vorbise, erau proprietarii vreunui bordel sau altceva asemănător.

Apucând pe Algernon de braț, doctorul îl sili să se așeze zicând :

— Stați liniștit, altfel vă agravați situația !

Algernon se calmă gândindu-se că era în adevăr în purgatoriu după cum i se spusese — şi încercă să asculte ce-i spunea omul :

— Algernon vă comportaţi ca şi cum am fi pe poziţie de duşmănie şi nu este cazul. Trebuie să vă intre în cap că nu sunteţi aici ca invitat de onoare, ci ca unul care aţi comis o crimă. Şi mai înainte de a continua cu discuţia noastră ţin să vă precizez că în vinele dumneavoastră nu curge sânge albastru. Clasa socială sau casta nu se moştenesc. Astea-s poveşti copilăreşti. Trebuie să vă intre bine în cap ideia că multe entităţi, care vin din nenumărate lumi, şi nenumărate nivele de existenţă, coboară pe pământ — o lume inferioară — pentru ca acolo să înveţe prin suferinţă ceea ce nu au reuşit să înveţe prin bunătate şi bunăvoinţă. Şi pe pământ trebuie să îmbrace un corp care să fie cât mai potrivit posibil pentru sarcina ce şi-a luat-o. Dacă aţi fi actor, aţi înţelege că în această calitate aveţi de jucat nenumărate roluri în cursul întregii vieţi. Aţi putea juca rolul unui prinţ, al unui rege, sau al unui cerşetor şi în cazul acesta de fiecare dată să vă schimbaţi veştmântul. În clipa când sunteţi reîncarnat rege n-o să aveţi pretenţia să credeţi că aveţi şi sânge regesc, căci aţi îmbrăcat doar haina de rege. Sunt destui actori, care intră în asemenea hal în pielea rolului lor de rege sau de prinţ, că

uită cine sunt de fapt : cum faceți și dumneavoastră. Dar nu are nici-o importanță cine sunteți și ce grad de evoluție aveți, sunteți aici pentru că ați comis o crimă. Sunteți aici pentru a ispăși această crimă, și noi, cei prezenți, care suntem în contact cu planuri mai elevate, dar și cu pământul, vrem să vă sugerăm calea cea mai potrivită pentru această ispășire.

Cu un aer nenorocit Algernon întrebă :

— Cum era să știu că este rău să te sinucizi, și ce aveți de spus de japonezii care se sinucid pentru a-și salva onoarea ?

Tonul lui era violent. Bătrânul îi răspunse :

— Sinuciderea este o crimă. Si sinuciderea prin foc a preoților budiști este o crimă gravă. La fel ca și gestul de a te arunca din înaltul unei faleze. Legile Universului nu pot fi desconsiderate. Privind o clipă în hârtiile de pe masă, el continuă :

— Erați destinat să trăiți până la o anumită vârstă și v-ați încheiat viața cu 30 de ani înainte de acest termen. Prin urmare va trebui să coborîți pe pământ pentru a trăi cei 30 de ani și cele două existențe adunate apoi vor fi socotite ca fiind una singură.

O femeie ridică mâna pentru a atrage atenția președintelui consiliului.

— Doriți să spuneți ceva ?

— Da domnule. Cred că acest tânăr nu-şi dă seama de starea lui. El se crede teribil, superior. Poate ar trebui să i se vorbească despre morţii de care este responsabil şi despre alte fapte din trecutul lui.

— Da desigur, va merge în Sala amintirilor şi-şi va revedea trecutul.

— Dar, domnule în Sala amintirilor va merge mai târziu ; noi am vrea ca acest tânăr să ne asculte acum mai atent şi mai cu judecată. Bineînţeles dacă este în stare, adăugă ea aruncând o privire spre Algernon.

Bătrânul suspină şi ridică din umeri zicând :

— Bine dacă doriţi ne vom schimba programul. Sugerez să-l ducem acum pe tânăr în Sala amintirilor, ca să-şi dea seama ce ne displace din comportarea lui.

Membrii consiliului se ridicară. Doctorul, cu un aer consternat se ridică şi el.

— Haideţi, zise el lui Algernon. Aţi găsit ce-aţi căutat !

Aruncând o privire indignată de la unul la altul, explodă :

— Nu eu am vrut să vin aici. Nu pricep nimic din toată această agitaţie. Dacă trebuie să mă întorc pe pământ, foarte bine, lăsaţi-mă să mă duc şi gata vorba !

— Te vom întovărăşi acum la Sala amintirilor zise preşedintele. Acolo vă veţi revedea

trecutul şi veţi hotărî dacă abuzăm de autoritatea noastră — după cum vă imaginaţi — sau dacă ne-am arătat indulgenţi. Haideţi !

Vorbind astfel, îl conduse afară. Se simţi deodată mai bine în aerul de afară, păsărelele cântau şi albinele zumzăiau amical în jurul lui. Bâzâitul lor era ca o muzică familiară ce adăuga o notă în plus la atmosfera plăcută din jur. Membrii consiliului, în frunte cu preşedintele, îi arătară drumul ca unui şcolar ce face o plimbare instructivă — cu diferenţa că pentru el partida nu prea era de plăcere. Aruncând o privire înspre doctor îi zise :

— Parcă aţi fi călăul meu !

Doctorul păru să nu audă remarca lui şi se mulţumi de a-i strânge braţul şi de a-l conduce mai departe.

Sosiră în faţa altei clădiri şi de-abia ce o zări, că Algernon strigă :

— Oh ! Sala Albert ! Cum de-am revenit la Londra ?

Doctorul amuzat de această idee năstruşnică, izbucni în râs zicând :

— Dar nu-i Sala Albert, priveşte bine la arhitectura ei cât e de minunată ! Ei pătrunseră împreună în hol, care într-adevăr era minunat. Înaintară până aproape de centrul acelei clădiri. O uşă se deschise şi Algernon se retrase atât de brusc încât îl izbi aproape pe doctor, care râse spunând :

— Nu-ţi fie frică, doar nu-i aici marginea Universului să te sperii că vei cădea. Vino-ţi în fire, nu ţi se întâmplă nimic rău. Bătrânul se întoarse spre Algernon şi-i zise :

— Înaintaţi, înaintaţi, veţi simţi când trebuie să vă opriţi şi atunci să fiţi atent.

Algernon se opri însă câteva minute înspăimântat, temându-se că va cădea şi se va rostogoli printre stelele universului. Dar cineva din spate îl împinse şi-l făcu să se urnească, fără putinţa de a se opri. El continuă să înainteze, mânat de o forţă necunoscută. Pe măsură ce înainta, umbrele şi formele din jurul lui alunecau parcă pe lângă el şi se îngroşau devenind tot mai solide. Deodată se opri parcă fără voia sa. Privi în jur cam încurcat, pe urmă auzi o voce ce-i spuse :

— Intraţi !

Pătrunse, fără cel mai mic efort, printr-un zid care părea impenetrabil. Avea o senzaţie de cădere, care îl traumatiza. Pe urmă, Algernon avu impresia de a fi dezincarnat. Privea în jos unde se desfăşura o scenă. O doică ţinea un bebeluş proaspăt născut în braţe. Un om cu o înfăţişare aspră privea la bebeluş şi în timp ce-şi răsucea mustaţa se adresă moaşei :

— Oribilă creatură, nu-i aşa ? Seamănă mai mult cu un şoarece înecat decât cu o fiinţă ce va deveni cândva bărbat.

Scena se schimbă şi Algernon se văzu într-o sală de clasă în faţa profesorului său căruia îi făcea fel de fel de farse. Dar sărmanul profesor nu putea protesta nicicum deoarece tatăl lui Algernon, un aristocrat tiranic şi mândru, privea cu un dispreţ nimicitor la orice făptură care nu făcea parte din clasa lui. Algernon se simţi ruşinat văzând oroarea anumitor fapte ce se desfăşurau acum în faţa ochilor săi.

Apoi scena se schimbă.

Era ceva mai mare, poate de vreo 14—15 ani şi se văzu privind prin deschizătura unei uşi pe unde îndată apăru o servitoare tânără şi drăguţă. De cum apăru, el o apucă cu bruschete de gât şi-o târî în camera lui. După ce încuie uşa continuând s-o ţină strâns de gât îi smulse în grabă rochia de pe ea.

Faţa i se înroşi puternic, privind scena. Se mai văzu apoi în biroul tatălui său unde tânăra servitoare înlăcrimată îl acuza de cele comise. Tatăl său care-şi muşca mereu mustaţa, ascultase plângerea fetei, apoi izbucni într-un râs dispreţuitor zicând :

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dar tu nu înţelegi că un tânăr trebuie să-şi descopere sexul, şi voi oare pentru ce credeţi că sunteţi în casa asta ? Dacă nu puteţi accepta situaţia n-aveţi decât să plecaţi !

Zicând aceste cuvinte o mai şi pălmui.

Ea fugi din cameră hohotind în plâns.

Tatăl se întoarse atunci spre Algernon şi-i zise :

— Prin urmare tinere, nu mai eşti virgin ! Foarte bine, continuă ! Vreau să am nepoţi viguroşi înainte de a părăsi această lume.

Urmară alte scene : Eton cu întrecerile de pe râu, Oxford, armata, instruirea oamenilor pentru războiul cu Burii.

Privind toate acele scene, cu oroare se văzu dând ordin oamenilor săi să masacreze o familie nenorocită fără apărare. Nu avea decât o singură vină, aceea de a nu înţelege englezeşte. Văzu corpurile aruncate într-un şanţ şi se auzi pe sine cum râdea, desfătându-se la vederea corpului unei tinere fete străbătut de ascuţişul unei baionete.

Imaginile continuau să se desfăşoare. Algernon transpira de oroare. Simţea chiar nevoia să vomite, dar nu era în stare. Numărul morţilor creştea. Ajunsese la şaizecişiopt şi ar mai fi crescut dacă acel trăgător de elită nu l-ar fi atins în punctul bărbăţiei sale.

Deodată imaginile încetară să mai aibă un sens pentru el. Se clătină şi se sprijini de zid, fără să priceapă cum s-a întâmplat, căci nu făcuse nici o mişcare, şi se găsi din nou în tovărăşia doctorului şi a celorlalţi membri din consiliu. Cu toţii îl priveau curioşi şi pentru

câteva clipe chiar cu un aer de compasiune. Bătrânul zise :

— Să revenim la discuţia noastră.

Părăsind sala ei se întoarseră în camera de consiliu.

Acolo preşedintele se adresă lui Algernon.

— Ai văzut evenimentele vieţii dumitale. Ai văzut că, ori cu sânge abastru sau roşu, ai comis cu sânge rece o serie de crime la care ai adăugat şi sinuciderea. Acum trebuie să te hotărăşti sau să ne laşi pe noi să decidem în ce fel să-ţi poţi ispăşi răul ce l-ai făcut altora, precum şi propria-ţi crimă. Ai vreo idee în ce fel ai putea ispăşi toate acestea ? Algernon se simţi tulburat. Nici o suferinţă din viaţa lui nu se asemăna cu ceea ce simţea acuma. Îşi ţinea capul între mâini şi-şi aşezase coatele pe masă.

În încăpere domnea o tăcere absolută.

Se gândi timp îndelungat la ce-ar putea să propună să devină. Poate preot, sau episcop, sau chiar arhiepiscop. Dar ajuns la acest gând simţi deodată că nu i-ar place încât brusc îşi îndreptă gândul în altă direcţie.

Poate veterinar ar fi mai bine. Dar pentru asta trebuie să iubească mai mult animalele şi apoi ca situaţie socială nu prea era pe gustul său. Să fii veterinar era o declasare în cazul unui aristocrat.

I se păru că cineva râde în bătaie de joc şi asta era un semn că şi în această direcţie a dat greş. Se gândi apoi să devină medic, un medic la modă, cu o clientelă din pătura nobilă, şi dacă va salva şaptezeci de viţei îşi va ispăşi păcatele, ca să poată începe o viaţă nouă.

Unul din membrii consiliului luă cuvântul pentru prima oară.

— Ţi-am urmărit, bineînţeles, toate gândurile, în acest glob. Şi arătă spre mijlocul mesei unde se afla un glob acoperit cu o ţesătură.

Bătrânul vorbi din nou.

— Da, cred că e bine să devii medic, dar nu un medic la modă. În mare cam acesta e planul de viaţă recomandat pentru dumneata. Răsfoi nişte hârtii şi reluă :

— Ţi-ai luat viaţa şi ai mutilat şi pe alţii.

— Nu, strigă Algernon ridicându-se, n-am mutilat pe nimeni...

Bătrânul îl întrerupse :

— Ba ai făcut-o ; ai ordonat altora s-o facă : să omoare şi să mutileze, deci eşti responsabil de aceasta. Dar te rog să mă asculţi cu multă atenţie, căci nu voi mai repeta cele ce spun. Vei deveni deci medic, dar într-un cartier sărac unde vei munci printre oameni nenorociţi. Îţi vei începe viaţa în condiţiile cele mai umile, nu ca un membru al aristo-

crației, ci ca un oarecare, care se va ridica prin muncă și curaj.

La vârsta de 30 de ani vei reveni aici, dacă vei face iar greșeala de a te sinucide ; iar dacă asta nu se va întâmpla, vei merge într-un nivel mai ridicat din astral, unde vei fi pregătit, după felul cum vei fi acționat în viața pe care în curând vei începe-o.

Discuțiile durară foarte mult timp, pe urmă președintele luă cuvântul :

— Ne vom reîntâlni ca să stabilim ce părinți vei avea, în ce regiune te vei naște și la ce dată anume. Până atunci te poți întoarce în Casa odihnei.

Cu un aer întunecat și mâhnit Algernon se întoarse în camera sa însoțit de doctor care-i spuse :

— Voi reveni mai târziu când voi fi trimis să te iau.

Cu un salut scurt se îndepărtă și Algernon se așeză cu capul în mâini. Se gândea la tot ce văzuse, la tot ce făcuse și-și spuse lui însuși :

— Dacă acesta e purgatoriul atunci infernul nu există.

Își trecu degetele crispate prin părul căzut în dezordine, se simțea foarte nenorocit. Ispășea acum crima de care se făcuse vinovat, și o va mai ispăși încă multă vreme. Cum și unde se vor sfârși toate acestea ? Își rememoră toate întâmplările prin care trecuse de când a ajuns aici în Purgatoriu.

— Deci este rău să fii aristocrat ? Este rău să ai sânge albastru ? murmură el plecându-și privirile.

Pe urmă auzind că se deschide ușa, se întoarse brusc zâmbitor, căci în ușă apăru o soră seducătoare.

— Doamnă, strigă el bucuros, un înger a venit să mă smulgă din aceste tenebre.

Cântări cu o privire avidă frumusețea infirmierei :

— Ce frumusețe într-un loc ca acesta, Ce...

— Destul ! Îl întrerupse infirmiera. Sunt cu totul imună la galanteriile dumitale. Voi

bărbaţii sunteţi cu toţii la fel. Cu toţii vă gândiţi la acelaşi lucru, dar noi femeile suntem sătule de avansurile voastre. Aşează-te, adăugă ea, trebuie să-ţi vorbesc, şi apoi să te conduc în altă parte. Afară de asta trebuie să-ţi mărturisesc că am auzit, fără să vreau, ceea ce murmurai când am intrat.

O invită să ia loc.

Ea se aşeză, iar Algernon luă şi el un scaun şi se aşeză în faţa ei. Se simţi însă iritat când văzu că îşi schimbă poziţia stând în faţa lui.

— Deci, cincizecişitrei... îi zise ea.

Algernon ridică mâna.

— Vă înşelaţi, domnişoară, eu sunt Algernon St Clair de Bonkers.

Infirmiera replică :

— Nu fi stupid ! S-a terminat cu jocul ! Te afli aici între două acte — dacă mă pot exprima aşa. Vreau mai întâi să-ţi vorbesc despre două lucruri. În primul rând, nu mai eşti Algernon şi... şi nu ştiu mai cum, eşti numărul cincizecişitrei. Aici, situaţia dumitale nu-i prea departe de cea a unui condamnat — condamnat pentru crimă de sinucidere. Şi în al doilea rând să ştii că numărul cincizecişitrei se referă la ultimele cifre ale frecvenţei dumitale de bază.

Algernon simţi că-i crapă capul.

— Frecvența de bază, repetă el. Mă tem că nu prea înțeleg ce spuneți. Numele meu este Algernon și nicidecum cincizecișitrei !

— Ai încă multe de învățat, tinere domn, i se adresă scurt infirmiera. Ești de-o ignoranță incredibilă pentru cineva care se mândrește cu sânge albastru. Dar să lămurim întâi acest punct. Se pare că te socotești în continuare a persoană deosebită și cu aceeași poziție ca în viață. Te înșeli amarnic !

Algernon explodă.

— Ești probabil o comunistă sau cam ceva asemănător. Numai comuniștii preconizează egalitatea socială !

Infirmiera suspină exasperată, pe urmă reluă pe un ton plictisit :

— Cu adevărat ești îngrozitor de ignorant. Ce-i drept și comunismul este o crimă cam la fel de gravă ca și sinuciderea. Și asta pentru că persoana care se sinucide comite o crimă față de sine însuși.

Consultând câteva hârtii, ea se întoarse spre Algernon și îi zise privindu-l adânc în ochi :

— Trebuie să-ți iasă din cap ideea preconcepută că dacă ai avut titluri în viață le mai păstrezi și aici. Imaginează-ți lucrurile din punct de vedere pământesc. Gândește-te la William Shakespeare și la piesele ce ni le-a lăsat. Personajele create de el sunt când regi,

când sceleraţi. Dar cine nu ar râde în hohote dacă ar vedea pe actorul ce a jucat rolul lui Hamlet că se comportă şi în viaţa lui particulară ca şi cum ar fi rege ? Viaţa de pe pământ este piesa de teatru şi oamenii îşi au rolurile lor precise destinate pe care trebuie să le joace până la capăt. Odată terminată piesa, şi rolul jucat, ei revin în lumea astrală, abandonând, se înţelege de la sine, acea identitate imaginară, şi-şi regăsesc identitatea lor naturală determinată de propriul lor Eu-superior.

Cutremurându-se, Algernon — sau mai bine zis cincizecişitrei — replică :

— O, la, la ! Detest cu adevărat genul moralizator. Mă indispune să văd o tânără fermecătoare ca dumneata că începe să ţină predici.

— Înseamnă că am nimerit în plin ! zise infirmiera, căci îmi displace maniera, de seducător pe care ai adoptat-o. Sunt mulţumită că am reuşit să-ţi temperez puţin atitudinea libidinoasă. Privind încă odată la notele ce le avea în mână, i se adresă din nou lui Algernon.

— N-ai fost repartizat în Casa de odihnă convenabilă situaţiei dumitale şi de aceea am venit să te conduc în alta, unde sunt pregătiţi acei ce trebuie să se întoarcă foarte ré-

pede pe pământ. De fapt, ești aici doar în tranzit. Vrei să fii bun să mă urmezi ?

Ea se ridică și se îndreptă spre ușă.

Cincizecișitrei, ex-Algernon, se grăbi să-i deschidă ușa și înclinându-se cam zeflemitor, o pofti :

— După dumneavoastră, doamnă !

Cu demnitate, infirmiera ieși și se ciocni cu doctorul care se pregătea tocmai să intre.

— Oh, scuze doctore, nu te-am observat exclamă infirmiera.

— Nu face nimic, domnișoară. Am venit după cincizecișitrei. Consiliul dorește să-l mai vadă o dată. Mai ai ceva să-i spui ?

Infirmiera surâse și răspunse :

— Nu, chiar mă bucur să nu mai am de-a face cu el. Mi-a părut destul de obraznic pentru situația lui. Am încercat să-i explic, că aici sângele albastru nu are nici o valoare. Însă, doctore, după ce va termina la consiliu, va trebui condus la Casa de odihnă pentru cei în tranzit. A fost adus aici din greșeală Vei avea grijă să fie dus acolo ?

— Mă voi ocupa eu de asta, răspunse doctorul.

Apoi, făcându-i semn lui cincizecișitrei :

— Vino, suntem deja în întârziere !

Merseră pe un coridor pe care Algernon, adică cincizecișitrei, nu-l văzuse încă.

Sărmanul avea un aer foarte abătut. Se opriră în faţa unei uşi, unde se găseau de gardă două persoane. Unul din aceştia îl întrebă pe doctor :

— L-aţi adus pe cincizecişitrei ?

— Da, el este, zise doctorul. Dumneata eşti acela care-l va însoţi ?

Garda din dreapta uşii se ridică şi spuse :

— Eu îl voi însoţi ; dar să nu mai pierdem timpul, să pornim !

Şi merseră... Merseră de parcă acel coridor nu se mai sfârşea. Îl apucase groaza de atâta mers, când ajunseră, în sfârşit, la un cot, o luară la stânga şi apoi se opriră în faţa unei uşi la care bătu :

— Intraţi, zise cineva.

Garda deschise uşa şi doctorul intră primul urmat de cincizecişitrei şi apoi de garda, care închise uşa cu putere.

— Vino şi te aşează aici, zise cineva.

Cincizecişitrei înaintă spre locul indicat.

— Vom discuta acum despre viitorul dumitale. Dorim să te întorci pe pământ cât mai repede posibil, bineînţeles în clipa compatibilă cu funcţiile biologice a unei femei, zise vocea.

Cincizecişitrei privi în jurul lui. În încăpere domnea o lumină atât de puternică încât nu vedea nimic. Era orbit. Văzu un zid şi mirarea lui fu mare când observă că acest zid

dădea impresia de a fi din sticlă neşlefuită pe care apăreau şi dispăreau nişte lumini colorate la anumite intervale. Vedea că se află într-o cameră cu totul deosebită, pe care niciodată nu şi-ar fi putut-o imagina. Era austeră ca o cameră de clinică, de un colorit verde, odihnitor.

În jurul lui erau vreo cinci-şase persoane îmbrăcate în bluze verzi. Nu era sigur de fapt, câţi erau în realitate căci unii intrau şi alţii ieşeau — dar asta era fără importanţă.

Vocea se auzi din nou.

— Am examinat cu multă atenţie toate informaţiile ce mi s-au adus. Ţi-am cercetat întreg trecutul — acela ce a precedat venirea dumitale pe pământ şi am descoperit după lumina-ţi interioară că te-ai comportat destul de bine pe pământ, totuşi zeii casei zic că ai eşuat în multe şi culmea greşelilor a fost sinuciderea. Am vrea să te ajutăm.

Cincizecişitrei era iritat de această remarcă, aşa că izbucni :

— Să mă ajutaţi ? Cum mă ajutaţi ? De când am venit aici n-aţi făcut decât să mă criticaţi, să mă batjocoriţi pentru că am făcut parte din înalta societate, jignit pentru că am făcut parte din elita societăţii, jignit pentru că am zis că ar fi trebuit să fiu comunist. Ce să cred din toate acestea ? Dacă sunt aici pen-

tru a fi pedepsit de ce nu o faceți mai repede ?

Bătrânul care se afla în fața lui cincizecișitrei păru îndurerat dar și compătimitor.

— Sunt dezolat că ai o asemenea atitudine. Ea îți înrăutățește situația mai ales pentru că am înțeles că poziția socială pe care ai avut-o pe pământ ți-a afectat psihicul și este necesar să te întorci în niște condiții umile, sărăcăcioase. Altfel vei continua să-ți hrănești Supra-Eul cu niște impresii cu totul false. Oare m-am făcut înțeles ?

Cincizecișitrei cu o mutră întunecată, răspunse :

— Nu, nicidecum, nu pot înțelege absolut nimic atunci când faceți aluzie la Supra-Eu. Până acum toate mi se par o vorbărie goală. Nu am sentimentul culpabilității pentru ceea ce am făcut. După legile engleze, n-am greșit !

Bătrânul simți că-și pierde răbdarea. Avea impresia că omul — acest cincizecișitrei — își dă toată silința ca să-și creieze dificultăți.

— Greșești chiar și atunci când crezi că n-ai violat legile naturii engleze, zise bătrânul, căci dacă ai cunoaște cât de cât legile englezești ai ști că există o declarație care spune că faptul de a nu cunoaște legile nu te scuză și nu ți se iartă pedeapsa. Afară de asta, te rog să nu fii agresiv cu mine, căci eu

sunt unul din aceia care-ţi ţin destinul în mână şi dacă continui să fii mereu în opoziţie, îţi putem înrăutăţi condiţiile. Controlează-ţi deci aroganţa.

Cincizecişitrei se cutremură, tonul pe care i se vorbise îi demonstra că nu s-a comportat cum trebuie.

— Dar domnule, zise el, ce pot face când termenii pe care-i întrebuinţaţi nu au nici un sens pentru mine. Ce înseamnă de exemplu noţiunea de Supra-EU ?

— Vei fi lămurit mai târziu zise bătrânul. Pentru moment să-ţi fie clar că Supra-EUL este ceea ce numeşti dumneata sufletul nemuritor şi dumneata cel căruia îi vorbim, nu eşti decât o extensie, un fel de pseudopod materializat al acestui EU superior, al acelei entităţi nemuritoare şi externe, care extensie este supusă experienţelor şi suferinţelor fizice pentru a vă fi de învăţare.

Sărmanul cincizecişitrei avea impresia că-i crapă capul. Nu înţelegea nimic din cele explicate, dar fiindcă i se spusese că va înţelege mai târziu, se mulţumi să asculte cu atenţie.

Răspunse deci mai departe la interogatoriu. Un consilier privi în hârtii şi-i spuse :

— Trebuie deci să te întorci pe pământ în calitate de om sărman, din părinţi fără situaţie socială înaltă, neutră. Rolul pe care l-ai

avut în precedenta viaţă, cu avantaje sociale importante, văd că ţi-a falsificat vederile. Deci nu te poţi întoarce la acelaşi fel de viaţă. Îţi sugerăm — dar ai tot dreptul să refuzi — să te naşti în apropiere de Turnul Londrei, printre docuri, unde domneşte sărăcia şi suferinţa. Acolo, dacă eşti de acord, şi dacă ai forţa mentală şi morală, vei putea începe prin muncă să-ţi dovedeşti toate calităţile unui mare medic sau chirurg. Vei salva vieţi omeneşti şi vei alina suferinţa şi astfel vei ispăşi greşelile, morţii de care te-ai făcut vinovat. Trebuie doar să te hotărăşti repede că femeile pe care le-am ales ca viitoare mame sunt deja pregătite pentru naştere, nu-i timp de pierdut. Îţi voi arăta acum zona unde ai putea să te naşti.

Întorcându-se, el făcut un gest cu mâna spre zidul pe care cincizecişitrei îl crezuse din sticlă neşlefuită. Dintr-odată se coloră şi prinse viaţă. Cincizecişitrei văzu Tamisa, Podul de pe Southwark, Podul Londrei şi Podul Turnului, toate ca pe un ecran de cinematograf. Turnul Londrei era foarte vizibil.

Fermecat, privea imaginile ce se desfăşurau în faţa ochilor săi. Observând circulaţia, fu intrigat în mod deosebit de tramvaiele fără cai. Îi întrebă pe membrii Consiliului, iar aceştia îi răspunseră :

— Oh, desigur, acest mod de transport a dispărut ; de când eşti aici au intervenit multe schimbări importante şi a trecut destul timp de când eşti la noi. Ai fost inconştient timp de câţiva ani. Între timp au apărut tramvaie, autobuze, automobile etc. Toate s-au schimbat în bine, cât despre mine, eu regret că nu mai văd caii străbătând străzile.

Cincizecişitrei se concentră din nou asupra imaginilor din Londra, dar fu întrerupt de consilierul care-i zise :

— Avem în vedere cinci femei însărcinate. Aş dori să-ţi alegi pe aceea pe care o preferi, observând toate aceste zone. Una este soţie de hangiu, a doua soţie de negustor de fructe, a treia soţia unui fierar, soţul celei de a patra este conducător de autobuz, şi a cincea este portăreasă la un hotel. Eşti liber acum să te gândeşti şi să alegi. Ai timp douăzecişipatru de ore de gândire. Iar dacă ai nevoie de vreo lămurire sau sfat, n-ai decât să-l ceri.

Cincizecişitrei îşi întoarse iar ochii spre tabloul cel viu al Londrei, se minuna de felul ciudat în care erau îmbrăcate femeile, admira tramvaiele fără cai şi automobilele şi nu-şi revenea fixând cu interes clădirile somptuoase. Se întoarse spre consilier şi zise :

— Aş dori dacă se poate să văd şi cele cinci perechi dintre care trebuie să-mi aleg o mamă. Aş vrea să le văd condiţiile de viaţă.

— Ah, amice, răspunse consilierul cu un ton de regret şi plecând capul cu tristeţe, e o dorinţă pe care trebuie să ţi-o refuzăm. Nu putem să-ţi dăm alte detalii pentru a te ajuta la alegerea pe care ţi-am propus-o. Dacă am permite să-ţi vezi părinţii posibili, ar fi o intruziune, o indiscreţie în viaţa lor privată. E timpul să te retragi la Casa de odihnă de tranzit şi să meditezi.

El se ridică, se înclină în faţa doctorului, apoi şi în faţa lui cincizecişitrei, îşi strânse hârtiile şi ieşi.

— Haide acum, zise doctorul.

Cincizecişitrei îl urmă morocănos. Urmară acelaşi drum în sens invers, cincizecişitrei respiră profund revitalizându-şi plămânii.

Garda se întoarse la postul său. Doctorul şi cincizecişitrei se îndreptară spre o clădire de culoare gri pe care cincizecişitrei o remarcase mai înainte. Intrară pe poarta principală, observă un birou în spatele căruia se afla un om.

— A treia la stânga, zise el, fără ca măcar să ridice capul.

A treia la stânga era o cameră aproape goală, un pat, un scaun şi o masă pe care se afla o cutie mare de carton pe care era scris numărul cincizecişitrei.

— Am ajuns, zise doctorul. Ai douăzecişipatru de ore să te gândeşti şi să iei o hotă-

râre. După asta voi reveni şi vom face preparativele pentru întoarcerea pe pământ. Adio.

Doctorul închise uşa ieşind şi-l lăsă pe cincizecişitrei singur în mijlocul camerei frunzărind cu obidă foile ce erau în cutie. Mâhnit şi îngrijorat începu să străbată cu paşi mari camera. Merse astfel până obosi şi se lăsă să cadă pe scaun.

— Cincizecişitrei ! murmură el. Ca un condamnat, numai pentru că am făcut ceea ce considerăm că e demn să fac. De ce mai trebuia să trăiesc dacă nu eram nici bărbat, nici femeie ?

Cu capul între mâini, adevărată icoană a nenorocirii, el continuă să gândească.

— Sau, poate, îmi închipuiam numai că fac lucrul cel mai potrivit în acea situaţie ? Poate este totuşi ceva adevărat în tot ce spun cei de aici. Probabil că m-am complăcut într-o compătimire, dar acum sunt aici ca un adevărat condamnat şi trebuie să hotărăsc ce să devin. Nu ştiu ce voi deveni. Ce importanţă mai poate avea acest lucru ? Se ridică brusc, merse spre fereastră şi se gândi să facă un tur prin grădină. Când atinse fereastra aceasta se deschise fără greutate. Încercă să iasă, dar simţi că pătrunde într-un strat invizibil de ceva vâscos care-l azvârli înapoi în cameră. „Deci sunt cu adevărat prizonier ?" îşi zise el.

Rămase așezat ore întregi sub povara gândurilor care nu-l duceau la nici o hotărâre.

— Crezusem că după moarte voi merge în ceruri. De fapt cred că nici la asta nu mă așteptam. Am văzut atâția oameni murind fără să văd vreo urmă de suflet, care să părăsească acele corpuri, deci am ajuns la concluzia că poveștile cu viața viitoare nu-s decât baliverne. Ne mai putând sta locului începu iar să străbată camera încolo și încoace.

— Îmi amintesc de o seară la cantină, când se discutau aceste probleme, căpitanul Broadbruches își spunea părerea că, după el, moartea este un sfârșit definitiv. El afirma că n-a văzut niciodată ieșind din corpurile celor ce mor ceva să zboare spre ceruri.

Pe urmă își mai aminti și de timpul când mergea la școală, fiind elev la școala militară. Se revăzu și tânăr ofițer pe un vas care mergea să lupte contra olandezilor. Se obișnuise să-i considere pe buri ca fiind olandezi, deoarece erau din aceeași grupă etnică. Dar gândind mai profund își dădea seama că burii nu erau decât niște fermieri care luptau pentru dreptul lor la viață, odată eliberați de stăpânirea engleză.

Ușa se deschise și intră cineva.

— Cred că ar fi bine să te odihnești puțin. N-ai făcut decât să-ți epuizezi toate forțele. Peste câteva ore vei trece printr-o experiență

traumatizantă, la care ar fi mult mai bine să ai rezerve de energie.

Întorcându-se spre cel ce intrase, cincizecișitrei cu un aer de condamnat militar, îl admonestă :

— Ieșiți !

Dând din umeri, omul se retrase și cincizecișitrei își reluă meditația.

— Ce-o mai fi și cu povestea aceea cu Împărăția Cerurilor ? Se întrebă el. Preoții spuneau, parcă, de alte lăcașuri, de alte planuri de existență, de alte forme de viață. Îmi amintesc că pastorul ne spunea că, înainte de apariția creștinismului, fiecare ființă era condamnată la munci veșnice și numai catolicii vor merge în ceruri. Mă întreb de ce oare cei de dinaintea catolicismului ar trebui să fi fost condamnați, dacă nici nu știau cum să se salveze ?

Și tot gândindu-se, se plimba nervos de colo, colo, prin cameră. Iritat și nemulțumit se aruncă pe pat. Rămase multă vreme astfel plin de amărăciune și ură nedomolită, ochii i se umplură de lacrimi, pe urmă își înfundă capul în pernă și plânse îndelung.

După un timp, care putea să fie și o eternitate se auzi o bătaie în ușă, dar el nu se mișcă. Nici la a doua bătaie nu făcu nici un gest.

Atunci uşa se deschise încetişor şi intră doctorul care-i zise :

— Eşti gata ? Cele douăzecişipatru de ore au trecut.

Încă somnolent cincizecişitrei se ridică încetişor.

— Ţi-ai ales familia în care te vei naşte ? întrebă doctorul.

— La naiba de familie, nici nu m-am gândit.

— Ah, văd că rămâi un recalcitrant. E dealtfel fără importanţă, în ceea ce ne priveşte. Am vrut sincer să te ajutăm şi dacă nu vrei, scapi aceste ocazii şi vor trebui căutate altele.

— Văd că ai de ales una din cele cinci familii, spuse el frunzărind foile din cutia marcată cu numărul cincizecişitrei. Unii nici nu au acest drept şi sunt trimişi fără să fie consultaţi, direct pe pământ. Ascultă-mă bine la cele ce-ţi voi spune.

Se aşeză pe scaun fixându-l pe cincizecişitrei cu un aer sever. Eşti ca un copil răsfăţat, care nu-şi controlează mânia. Ai păcătuit grav. Ţi-ai ratat viaţa şi pentru asta trebuie să plăteşti, dar caută să faci acest lucru în condiţiile cele mai agreabile. Dacă vei continua să te porţi ca un copil şi vei refuza să cooperezi, vei pierde şi şansa de a putea alege. Te poţi trezi într-o familie de sărmani în Monbassa, sau ca o biată fată săracă într-o

familie din Calcutta. Acolo fetele n-au nici o valoare, sunt doriți numai băieții care pot ajuta familia, iar o fată riscă să fie vândută pentru a face prostituție sau este redusă la niște condiții apropiate sclavajului.

Cincizecișitrei se așezase pe marginea patului, strângând cu mâinile bordura saltelei. Era cu gura deschisă și cu ochii ficși, ca a unui animal prins în cursă. Doctorul îl privi, dar cincizecișitrei nu părea că ascultă cele ce i se spuneau.

Dacă persiști în această atitudine recalcitrantă ne îngreunezi foarte mult sarcina și am putea atunci să te expediem într-o insulă populată numai de leproși. Căci este absolut necesar să-ți trăiești cei treizeci de ani de viață pe care îi mai aveai de trăit. Aceasta este legea naturii. Deci ar fi mai bine să-ți vină mintea la cap.

Văzând starea de prostrație a lui cincizecișitrei, doctorul se ridică și-l pălmui. Celălalt se ridică, furios, dar imediat se calmă.

— Ce pot să fac ? zise el. Mă trimiteți pe pământ să-mi duc viața printre ființe atât de inferioare. Am fost obișnuit să beneficiez de un rang social.

Istovit și mâhnit doctorul se așeză pe pat lângă cincizecișitrei și-i vorbi din nou.

— Să știi, dragul meu, că faci o mare greșeală. Să presupunem că fiind pe pământ în

calitate de actor de teatru ți se dă să joci rolul regelui Lear sau al lui Hamlet. După ce s-a terminat piesa și spectatorii au plecat, vei continua să te crezi regele Lear ? Sau dacă ți se propune să joci rolul lui Falstaff sau al cocoșatului de la Notre-Dame, crezi că aceste roluri ar fi nedemne de acela care a jucat pe Lear ?

Doctorul tăcu.

Cincizecișitrei așezat pe pat replică :

— Dar asta nu-i o piesă de teatru, eu trăiam cu adevărat aparținând societății celei mai înalte și acum vreți să fiu fiul unui nu știu cui, un hangiu sau șofer sau ceva asemănător.

Doctorul suspină și-i zise :

— Ai fost pe pământ să joci un rol pe care singur ți l-ai ales înainte de a pleca, și ai fost hotărît să duci totul la bun sfârșit. Dar ai eșuat. Actul a fost un fiasco, și-atunci reîntoarcerea se impune în alte condiții, diferite de cele precedente. Trebuie să alegi din cinci situații oarecum diferite. Unii nu au nici măcar acest drept. Haide, e timpul să mergem, consiliul cred că și-a pierdut răbdarea.

Se îndreptă spre ușă, dar reveni imediat să ia dosarul, îl prinse și pe cincizecișitrei de braț și-l scutură puternic zicându-i :

— Vino, fii bărbat ! Scoateți odată din minte ideea de importanță de pe timpul când

ai fost ofiţer. De altfel un ofiţer şi un gentlemen nu se poartă aşa ca un copil răzgâiat şi înlăcrimat.

Morocănos, cincizecişitrei se ridică şi astfel părăsiră amândoi camera. Un om tocmai venea spre ei.

— Oh ! veneam să văd ce s-a întâmplat. Mi-am închipuit că omul nostru este atât de copleşit că nu se poate ridica din pat.

— Răbdare amice, răbdare, reluă doctorul. Un caz ca acesta cere multă îngăduinţă.

Toţi trei se îndreptară spre sala consiliului.

— Intraţi, zise o voce. Bătrânul era aşezat în capul mesei, având deoparte şi de alta două persoane, un bărbat şi o femeie în sari verde. Toţi se întoarseră spre cincizecişitrei.

— Ei, te-ai decis ce să fii ? întrebă bătrânul. Doctorul îl trase de mânecă pe cincizecişitrei şoptindu-i :

— Hai, vorbeşte, nu vezi că şi-au pierdut cu toţii răbdarea ?

Cu un aer înciudat, cincizecişitrei înaintă şi fără să-şi ceară permisiunea se trânti într-un scaun.

— Nu ! zise el, cum aş putea s-o fac ?

Nu ştiu nimic despre aceşti oameni. Nu am nici o idee despre condiţiile în care trăiesc aceşti oameni. Ştiu doar că detest situaţia de hangiu, la fel ca şi pe cea de fierar. Nu cunosc asemenea oameni, nu i-am întâlnit în

viața socială în care am trăit, poate dumneavoastră sir, cu experiența pe care o aveți ați putea să mă sfătuiți.

Cincizecișitrei privi cu insolență la bătrânul din capul mesei, dar acesta surâse indulgent și-i zise :

— Ai un spirit de castă exagerat și cred că respectabila activitate a unui hangiu sau fierar nu poate fi acceptat de subconștientul dumitale. Deci unui snob ca dumneata, i-aș recomanda mai degrabă familia negustorului de fructe. Bărbatul se numește Martin Bond, iar soția lui Mary. Ea este chiar pe punctul de a naște și dacă vrei să te decizi n-ai timp de pierdut.

„Un vânzător de fructe și legume. Cartofi mucegăiți, usturoi puturos, tomate stricate... Pfui !!" Scărpinându-se în cap se răsucea neliniștit pe scaun. Cei din jur, conștienți de disperarea lui stăteau într-o tăcere adâncă. Ridicând capul, cincizecișitrei zise, în sfârșit, pe un ton sfidător :

— Bine, aleg zarzavagiul. Poate că va descoperi că sunt un om „bine" ; singurul din familia lui.

Femeia din stânga mesei zise și ea :

— Sir, cred că ar trebui să facem un test să vedem dacă e compatibil cu mama. Ar fi prea dureros pentru ea, ca după suferințele îndurate să nască un copil mort.

Omul din cealaltă parte a mesei aprobă şi se întoarse spre cincizecişitrei :

— Dacă se naşte copilul mort din cauză că ai fost atât de intransigent şi n-ai cooperat, asta nu rezolvă cu nimic problema dumitale, căci vei veni iar aici. Sugerez, în propriul dumitale interes, să ne ajuţi prin mai mult calm, mai multă buvăvoinţă ; altfel nu avem încotro şi te trimitem forţat undeva.

— Hai cu mine, zise femeia după o clipă de ezitare.

Bătrânul aprobă cu un gest din cap şi se ridică şi el.

— Urmează-ne, zise doctorul lui cincizecişitrei, a sosit clipa.

Se ridică cu aerul unui condamnat ce merge la execuţie şi urmă femeia într-o cameră apropiată. Aici totul era altfel. Zidurile dădeau impresia că erau făcute din lumini tremurătoare ce-şi aruncau razele prin sticla neşlefuită. Peste tot butoane şi comutatoare Pentru o clipă se crezu într-o centrală electrică, dar în faţa lui se afla o masă cu totul neobişnuită — avea aproape forma unui corp uman cu braţe, picioare, cap şi trunchi.

— Instalează-te pe această masă, zise femeia.

Cincizecişitrei ezită puţin, pe urmă, dând din umeri, se căţără pe masă, îndepărtând cu

bruschețe mâna doctorului care, cu multă amabilitate dorise să-l ajute.

Întins pe masă, simți deodată o senzație ciudată, masa parcă se mula după forma corpului lui, și-i dădu o senzație de confort nemaiîntâlnită până atunci. Masa era călduță. Ridicând ochii observă că i s-a tulburat vederea. Nu mai vedea decât forme imprecise. Atingând cu privirea zidul din față i se păru că pe el distinge o formă umană de sex feminin. I se păru că e așezată pe un pat, uitându-se și cu mai multă atenție, cu ochii arzători, i se păru că cineva îi smulge cearșaful de pe ea.

O voce deformată îi ajunse la urechi :

— Se pare că totul merge bine. Este compatibil.

Se petrecea ceva foarte ciudat. Avea impresia că este anesteziat. Dar nu lupta împotriva acestei stări, nu-l apăsa nimic, nu dorea să se elibereze. În loc de asta, se odihnea cu adevărat pe această masă, privind oamenii din jurul lui, doctorul, consilierul, femeia, fără putința de a-i înțelege.

Avu un sentiment foarte vag că cineva spunea :

— Frecvența de bază compatibilă. Inversare de temperatură. O perioadă de sincronizare.

Surâse senin, lumea purgatoriului dispăru şi nu mai ştiu nimic de el.

Urmă o tăcere îndelungată, o tăcere sonoră în cursul căreia el simţi doar nişte vibraţii ce nu le putea înţelege. Şi deodată parcă ar fi fost proiectat într-o strălucire aurie. Simţea că-i pe jumătate conştient într-o pajişte luminoasă străbătută de raze săgetătoare. În jur parcă erau oameni. O formă frumoasă se apropie de el şi-i zise :

— Fii curajos Fiule, căci te întorci în lumea suferinţelor. Nu te lăsa copleşit, căci noi te vom susţine mereu. Aminteşte-ţi că nu eşti niciodată singur, nici uitat. Şi dacă vei asculta în orice împrejurare de glasul conştiinţei, nu-ţi va merge rău ci vei îndeplini planul destinului şi acesta, încheiat cu succes, vei reveni aici triumfător.

Forma se îndepărtă şi cincizecişitrei căzu într-un somn liniştit şi tot ce se petrecuse până în acea clipă dispăru din conştiinţa lui.

Algernon, se agita violent în somn. Algernon ? Cincizecișitrei ? Puțin importă dacă era adâncit într-un somn ci într-un adevărat coșmar. I se părea că e ceva asemănător cu cutremurul din Mesina în care pământul s-a crăpat și a înghițit în el clădiri și oameni. O catastrofă îngrozitoare. Dar ceea ce simțea era înspăimântător. I se părea că un șarpe uriaș încerca să-l înghită. Întreaga lume părea zguduită din rădăcini. Nu suferea, dar se simțea înspăimântat. De departe, îi parveni un strigăt, care străbătea parcă un zid de apă.

Vag conștient auzi :

— Martin ? Martin ! Cheamă repede un taxi. Travaliul a început.

Martin ? Martin ? Avea un vag, foarte vag sentiment de a mai fi auzit undeva acest nume, dar nu-și putea aduna gândurile. Senzația de zdrobire continua în timp ce se auzea și un gâlgâit de lichid. Câteva clipe se gândi

că poate a căzut într-un canal. Temperatura se ridica şi totul era sufocant.

Deodată avu conştiinţa unei suferinţe teribile la baza gâtului, întovărăşită de o impresie de răsucire ciudată şi cu totul nouă. Simţi că se sufocă, ca şi cum s-ar fi scufundat într-un lichid, dar refuza să accepte ideea că un om poate trăi în lichid. Zguduiturile continuară încă un timp când auzi iar o voce înăbuşită :

— Atenţie, amice ! Fii cu băgare de seamă, vrei să nască aici în maşină ?!

Algernon se gândi că şi-a pierdut minţile ; totul i se părea fără sens.

Nu ştia nici unde se află nici ce i se întâmplă !

Ce-i drept în ultimul timp s-au petrecut atâtea lucruri ieşite din comun ! Vagi amintiri i se strecurau în minte. Ceva parcă în legătură cu un brici... Un incident înspăimântător ! Parcă a visat că şi-a tăiat beregata şi apoi că stătea suspendat pe un plafon privind la propriul său cadavru ce zăcea întins pe podea.

Dar sunt ridicole toate astea, complet absurde, dar... ce-i cu celălalt coşmar ?

Unde se afla acum oare ? Parcă fusese acuzat de o crimă, fusese condamnat. Îşi pierduse capul cu totul, asta era.

Zguduiturile continuau.

— Încetișor, acum cât mai încet, ajută-ne puțin, nu vrei ?

Totul părea să fie atât de ireal și departe, și vocile erau atât de necultivate încât ele îi aminteau de un negustor ambulant pe care-l auzise într-o zi prin preajma străzii Bermondsey din Londra.

Dar ce treabă are el cu strada asta și unde se afla oare ? Încercă să-și frece ochii, dar descoperi spre marea lui stupoare că era încercuit de un fel de cordon. Se gândi din nou că probabil se află în astralul inferior, unde nu se putea mișca liber. Se afla totuși într-o masă de apă și-și aminti că atunci când a fost în astralul inferior simțea că-l înconjoară un fel de materie vâscoasă. Se strădui să-și forțeze memoria, dar totul era zadarnic.

— Doamne, se gândi el neliniștit, se vede că am înebunit și mă aflu în azil. Probabil am coșmaruri. Cum e posibil ca un membru al unei familii atât de respectabile să ajungă într-o asemenea situație ?

Simți o nouă zguduitură și apărură iar durerile. Foarte vag și depărtat auzi parcă un strigăt, un strigăt înăbușit. Câteva clipe mai înainte era parcă pe spate și zvâcnitura ce a urmat îl răsuci invers, apoi o altă convulsie bruscă îl răsuci iar pe spate. Tremura de spaimă.

— Tremur ? Se întrebă el îngrozit. Cum se poate ca un ofiţer şi gentlemen ca mine să tremure de spaimă ? Dar pentru ce e spaima asta ? Mă tem că nu voi supravieţui ?!

Cu toate eforturile lui de a încerca să înţeleagă ce i s-a întâmplat, nu reuşea decât să aibă nişte percepţii confuze, de parcă ar fi fost în faţa unui Consiliu care hotărâse ce să devină... pe urmă se urcase pe o masă... Dar, era inutil, mintea lui nu reuşea să afle ce a urmat.

O nouă mişcare violentă.

Iarăşi avu impresia că se află strâns de inelele unui şarpe boa care încearcă să-l digere. Groaza lui ajunsese la maximum. Dar cum oare ajunsese în burta şarpelui, prin ce locuri umblase, ca să întâlnească asemenea creatură ? Totul îl depăşea.

Un urlet groaznic îl înspăimântă iar : simţi o răsucire violentă, o sfâşiere cumplită încât crezu că i s-a smuls capul.

— Doamne Dumnezeule, gândi el. Deci e adevărat. Mi-am tăiat gâtul şi capul mi-a fost smuls acum. Ce va fi oare cu mine ?

Se auzi un gâlgâit de lichid şi cu o rapiditate nemaipomenită se găsi depus pe ceva moale. Se sufoca şi se zbătea acoperit cu un fel de cuvertură caldă pe faţă, apoi nişte pulsaţii. O forţă necunoscută îl sili să pătrundă printr-un canal strâmt şi un fel de cordon

fixat de talia lui îl reținea. Vrând să se elibereze, căci cordonul i se răsucise printre picioare, se zbătu căci se sufoca în acea umiditate obscură, auzi un urlet sălbatec mai sonor de data asta. Urmă o altă convulsie și deodată fu proiectat într-o lumină atât de puternică, încât aproape îl orbi.

Era incapabil să vadă, dar simți că a fost așezat pe ceva rece și aspru. Răceala îi pătrunse în toată ființa. Descoperi că este complet ud. Cineva îl apucă de picioare și-l ținu cu capul în jos. Primi la fund și două palme răsunătoare și deschise gura să protesteze împotriva acestei comportări înjositoare față de un ofițer și gentlemen.

Și de la acest prim strigăt de protest orice amintire dispăru, așa cum se șterge visul odată cu apariția zorilor.

A venit pe lume un nou născut.

Însă nu toți noii născuți trec prin aceste experiențe. În cazul lui Algernon însă, sau a lui cincizecișitrei, problema este diferită, căci un sinucigaș este cu adevărat *un caz* foarte dificil și în plus la asta se mai adaugă un *factor* : entitatea aceasta trebuia să revină pe pământ cu un anumit obiectiv bine definit. Era destinată unei anumite profesiuni, iar cunoștințele acestei profesiuni trebuiau să fie transmise direct planului mental al noului

născut încă din timpul când se afla în planul astral și prin intermediul bebelușului ce urma să se nască.

Bebelușul rămase întins un timp. Cordonul îi fu tăiat, dar el era indiferent la tot ce era în jurul lui. Algernon nu mai exista. Aici se afla acum un bebeluș fără nume.

După câteva zile petrecute la spital, ochii săi începură să observe forme vagi care se mișcau în fața lui.

— Ce nume îi dăm drăcușorului ăsta ? zise o voce cam răgușită.

Mama privind cu tandrețe la primul ei născut ridică ochii surâzând.

— Cred că îl vom numi Alan. Nu-ți amintești că am hotărît împreună că dacă e fată îi vom zice Alice, iar dacă e băiat Alan.

După câteva zile, Martin reveni să-și vadă soția și amândoi părăsiră spitalul ducând cu ei o micuță creatură care-și începea o nouă viață pe pământ — o viață care trebuia să se termine peste 30 de ani, dar ei nu aveau de unde să știe. Bebelușul fu dus acasă, într-un cartier destul de convenabil al orașului, nu departe de Tamisa, unde se aude mereu sunetul sirenelor ce anunță plecarea ori sosirea din depărtări a nenumărate vapoare. În căsuța modestă de pe strada Wapping dormea un bebeluș, într-o cameră situată chiar dea-

supra prăvăliei unde mai târziu el va spăla cartofii, va curăța frunzele veștede de varză sau va arunca la gunoi zarzavaturile ori fructele putrezite. Dar până atunci va trebui să crească puțintel.

Timpul a trecut și băiatul împlinea 4 ani. E o duminică plăcută și caldă, și el stă pe genunchii bunicului, când acesta aplecându-se spre copil îl întrebă :

— Ce-ai să te faci, drăguțule, când vei fi mare ?

Băiețelul murmură ceva ca pentru sine, pe urmă se uită cu atenție la degete și în cele din urmă răspunse în limba lui copilărească :

— Doctor, doctor.

Pe urmă sări de pe genunchii bunicului și fugi cu mare grabă.

— E tare ciudat, bunicule, zise Mary, copilul ăsta se interesează numai de probleme de medicină. Și doar nu are decât patru ani. De exemplu când vine doctorul, el se preocupă numai și numai de tubul ce se ține în jurul gâtului.

— Stetoscopul, zise bunicul.

— Da, așa-i zice. Nu sunt în stare să înțeleg. E ca o idee fixă la el. Și cum oare ar putea ajunge doctor în situația noastră ?

Dar timpul trecea şi Alan avea acum zece ani. Muncea din greu la şcoală. Un profesor îi zise într-o zi mamei lui, doamnei Bond :

— Acest copil e extraordinar, e aproape anormal pentru vârsta lui, câte ştie şi cum studiază. Nu vorbeşte decât despre medicină. Mi se pare tragic căci — fie-mi cu iertare — cum oare ar putea un copil de condiţia lui să spere că va ajunge doctor ?

Şi Mary Bond se gândea mereu la acest lucru. Se gândea în nopţile lungi şi tăcute străbătute doar de sunetele sirenelor pe care nici nu le mai auzea, atât de prinsă era de aceste gânduri.

Obsedată de aceste gânduri vorbi odată unei vecine. Aceasta îi răspunse :

— Să ştii Mary că există acum posibilitatea de a face o asigurare pe un copil — cu condiţia ca mama să fie destul de tânără la naştere. Plăteşti o anumită sumă pe săptămână, şi la o anume vârstă copilul dispune de o sumă bunişoară, care să-i permită să-şi plătească studiile. Ştiu sigur că există această posibilitate : cunosc un băiat care a ajuns avocat datorită acestui aranjament. O să-i spun lui Bob Miller să vină să te vadă, căci el e la curent cu aceste probleme de asigurare.

Şi vecina plecă plină de importanţă şi bune intenţii privitor la viitorul lui Alan.

Pe urmă veni intrarea la școala secundară. Directorul îl întrebă ce planuri are.

— Cam ce intenții ai după ce vei părăsi școala ?

— Voi deveni doctor, sir, zise Alan Bond, cu o siguranță neobișnuită.

— Bine măi băiete, mă bucură că ai intenții atât de bune, dar asta cere și o muncă susținută și grea. În afară de asta se impune să obții neapărat o bursă căci situația materială a părinților tăi nu le permite o cheltuială atât de mare. Deci poate ar fi mai bine să te gândești la o altă profesiune...

— Lasă cartea aceea naibii, măcar câteva clipe, zise Martin Bond. Nu ți-am spus să cureți cartofii ? Până la urmă pierdem toată clientela dacă vindem cartofii plini de pământ. Lăsă cartea jos și curăță cartofii ! Să-i văd impecabili și când vei termina te du să-i livrezi doamnei Potter !

Tatăl lui Alan murmură cuprins de disperare :

— Dracu știe ce-i cu copiii din ziua de azi, cărora li se urcă la cap să devină ceea ce nu le permite mijloacele ! Nu se gândește decât la un singur lucru, să devină doctor. Unde naiba să găsesc atâția bani ca să-i plătesc studiile ?

Şi totuşi, îşi continuă el gândurile, la şcoală se pare că-i primul din clasă. Toată ziua buchiseşte, vrea să obţină o bursă. Poate că am fost prea brutal cu el. Cum să-şi pregătească bine lecţiile dacă eu îl pun la curăţat cartofii ? Trebuie să-i dau o mână de ajutor.

Tatăl se duse şi îşi găsi fiul aşezat pe un taburet lângă un lighen mare plin cu apă. În mâna stângă ţinea cartea şi cu dreapta se străduia să spele câte un cartof pe care îl arunca pe un jurnal.

— Să te ajut puţin, băiete, aşa va merge treaba mai repede şi pe urmă vei putea să-ţi reiei studiul. Nu vreau să fiu prea aspru cu tine, dar tu ştii bine că trebuie să ne câştigăm pâinea ! Avem destule greutăţi cu toţii şi când reuşim să ne plătim chiria, vin impozitele... Şi tot aşa avem ceva de plătit şi statul nu-şi bate capul să afle cum ne descurcăm. Hai, lasă-mă să te ajut !

Trecuse şi ultimul trimestru. Directorul şi profesorii erau adunaţi în sala de festivităţi unde elevii îmbrăcaţi de sărbătoare stăteau în aşteptare. Alături de ei se aflau şi alţi membri de familie. Era ziua premiilor şi a discursurilor.

Directorul se ridică şi aşezându-şi cu grijă ochelarii pe nas, tuşi să-şi dreagă vocea şi privi apoi la mulţimea adunată.

— Am plăcerea, zise el cu un ton profesional, să vă anunț că Alan Bond a făcut în anul care s-a încheiat, progrese uimitoare. Face cinste metodei noastre de învățământ, și mă bucur să vă spun că i s-a acordat o bursă de studii la școala preparatoare de medicină din St. Maggotts.

Se opri ascultând ploaia de aplauze, apoi reluă :

— Această bursă este prima ce s-a acordat în acest cartier. Sunt sigur că toți cei prezenți aici îi doresc să reușească în cariera sa, căci de când a pășit în această școală el n-a încetat să afirme că va deveni doctor în medicină. Și iată oferindu-i-se o șansă.

Răsfoi hârtiile de pe masă care, din neatenție, zburară împrăștiindu-se pe jos. Profesorii se grăbiră să le adune și să le așeze iar pe masă.

Găsind ce căutase, directorul zise :

— Alan Bond, vrei să vii aproape să primești această diplomă precum și bursa ce ți s-a acordat ?

— Nu știu ce să zic, spuse Bond-tatăl, în momentul când Alan îi arătă hârtiile primite la școală. Mi se pare măi băiete că ambițiile tale merg prea departe. Noi nu suntem decât niște bieți vânzători de legume, în familia noastră n-au fost niciodată nici medici,

nici avocați. Habar n-am cum de ți-au intrat în cap asemenea idei năstrușnice !

— Dar, tată, strigă Alan, știu că trebuie să mă fac medic de când am început să vorbesc : am muncit ca un sclav, mi-am dedicat tot timpul studiilor, nu mi-am permis nici o plăcere ca să obțin această bursă... Și acum, când am obținut-o, tu îmi faci greutăți !

Mary Bond stătea deoparte tăcută. Numai mâinile ei tremurânde și neliniștite trădau starea ei de profundă tulburare. Părinții schimbară între ei o privire rapidă și tatăl reluă.

— Noi nu avem intenția să te împiedicăm să-ți faci o carieră. În adevăr ai primit o bursă, deci ai studiile gratuite, dar... restul ? Cărțile, instrumentele și altele câte sunt necesare acestei profesiuni ?

Privi la fiul său, neputincios și continuă :

— Vei putea să stai mai departe cu noi fără să ne plătești vreo contribuție, ne vei ajuta puțin când vei veni de la școală. Însă problema este că nu putem face față cheltuielilor care sunt din ce în ce mai mari. Cred că ți-ai dat seama că abia avem cu ce ne duce zilele. Și eu și mama ta ne gândim că ar fi minunat să poți deveni doctor. Dar ce se va întâmpla dacă nu-ți vor ajunge banii să-ți continui studiile ?

Și Mary Bond interveni :

— Ştii Alan, ce se întâmplă cu doctorii care eşuează ?

Privind-o cu un aer visător, el răspunse :

— Ştiu că nu voi renunţa şi tot ce mi se spune pentru a mă descuraja, ca de exemplu că un student în medicină care nu reuşeşte este radiat şi singura soluţie ce-i rămâne este să vândă articole farmaceutice, nu mă sperie. Dacă eşuez îmi pot câştiga existenţa oricum mai agreabil vânzând articole medicale decât curăţind cartofii sau cântărind fructele din această prăvălie !

— Taci, Alan, taci ! zise mama. Să nu-ţi baţi joc de meseria tatălui tău, nu uita că deocamdată el te întreţine. Nu eşti deloc respectuos şi ţi-ai luat nasul la purtare. Mai bine revino la realitate.

Şi continuă după o lungă tăcere :

De ce nu vrei să lucrezi la compania de asigurări unde unchiul Bert a găsit un loc pentru tine ? Este un serviciu sigur şi cu timpul poţi spera să promovezi, nu crezi Alan ?

Fără să zică măcar un cuvânt băiatul ieşi din cameră morocănos. Părinţii se uitară decepţionaţi unul la altul, apoi îl auziră cum cobora scara. Se auzi apoi uşa de la intrare, trântită cu putere, precum şi paşii lui care se îndepărtau.

— Nu pricep de loc de unde a putut să-i vină în cap așa o idee, zise Martin. Cum de s-a putut naște în familia noastră un asemenea specimen ! De cum a început să vorbească o ține una și bună „voi fi medic". De ce nu-i și el cum sunt ceilalți copii, să-și aleagă o slujbă convenabilă ? Ceea ce nu pricep este de ce naiba nu poate fi și el ca toți ceilalți.

Soția lui se străduia să cârpească niște ciorapi, dar nu reușea căci ochii îi erau plini de lacrimi. În cele din urmă ea ridică privirea și zise :

— Oh, nu știu nici eu Martin, cred uneori că suntem prea neîndurători cu el. E normal să fie ambițios, nu-i nimic rău în asta, nu crezi că e bine să fii medic ?

Martin răspunse morocănos :

— Știu doar că pământul bun este acela care produce. Asta îmi ajunge. altceva nu pricep și nici nu mi se pare bun. Acum cobor la prăvălie.

Mary termină cu cârpitul și se duse să se așeze lângă fereastră. Dar îndată se ridică și se duse în camera ei unde îngenunche și se rugă cerând ajutorul lui Dumnezeu.

Pe urmă ridicându-se își zise :

— Ciudat, toți preoții te îndeamnă să te rogi când ești la greu, și eu o fac adesea, dar rugăciunile mele nu au fost niciodată ascultate. Cred că totul nu-i decât o superstiție.

Şi continuând să plângă, părăsi camera ştergându-şi ochii cu şorţul. Pe urmă începu să prepare dejunul.

Alan umbla pe străzi copleşit de tristeţe şi fără să se gândească lovi neglijent cu piciorul într-o cutie care fu proiectată direct într-o placă de metal. Cu un aer vinovat se uită la placă şi observă că pe ea era gravat un nume : Dr. R. Thompson.

Mângâie cu mâna inscripţia şi rămase pe gânduri acolo în faţa acelei case.

— Ce s-a întâmplat, băiete ? întrebă o voce plină de amabilitate în timp ce o mână blândă îi mângâia umărul.

Alan tresări şi întorcându-se văzu figura surâzătoare a doctorului.

— Îmi pare grozav de rău, domnule doctor Thompson. Nu voiam să fac nimic rău, zise Alan cu glas înăbuşit.

Doctorul îi surâse zicând :

— Dar ce figură nenorocită ai. Ce mari griji au căzut pe capul tău ?

— Într-adevăr mari, răspunse Alan cu un ton plin de descurajare.

Doctorul privindu-şi ceasul, luă băiatul de umeri şi-i zise :

— Vino cu mine tinere. Ai făcut ceva atât de îngrozitor ? Hai vino să-mi povesteşti, să vedem ce putem face.

Deschise portița și lăsă să treacă mai întâi băiatul, care încă ezita, și apoi pătrunseră amândoi în cabinetul de consultații.

Doctorul deschise o ușă și spuse :

— Doamnă Simonds, ar fi grozav dacă ne-ai pregăti un platou cu bunătăți.

O voce răspunse venind din fundul casei. Doctorul lipsi o clipă, pe urmă reveni și zise :

— E-n regulă, băiete, fii liniștit. Vom bea un ceai bun și pe urmă ne vom concentra asupra problemei.

Imediat apăru doamna Simonds cu o tavă pe care erau două cești, o cănuță cu lapte, zahărul, un ceainic frumos de argint și bineînțeles cana cu apă clocotită. Ea adusese cel mai bun serviciu de ceai din porțelan de China și garnitura de argint cu gândul că doctorul avea oaspeți de soi, și-și pregăti și zâmbetul cel mai fermecător când intră, dar rămase stupefiată. Nu era nici un lord, nici un om de afaceri, ci un sărman școlar slăbuț și trist. Dar gândindu-se că nu-i treaba ei, așeză demnă platoul în fața doctorului, salută și ieși închizând ușa.

— Cum îți place ceaiul ? întrebă doctorul, cu lapte, sau îți este indiferent, ca și mie ; principalul e să fie fierbinte și dulce.

Alan înclină din cap. Nu știa nici ce să zică, nici ce să facă, atât era de copleșit de nenorocirea lui, atât de disperat că din nou

eşuase. Din nou... cum îi venise ideea asta în cap ? Nu înţelegea. Ceva din spiritul lui îl împingea să facă lucruri ce nu le pricepea sau poate nu trebuia să le înţeleagă. Nedumerit şi încurcat îşi freca fruntea cu mânie.

— Ce-i cu tine băiatule ? Nu te simţi bine ? Hai bea-ţi ceaiul, ronţăie şi câţiva biscuiţi, şi apoi povesteşte-mi. Am timp să te ascult. Chiar mă hotărâsem să nu lucrez în după amiaza aceasta.

Sărmanul Alan nu prea era obişnuit cu amabilităţi şi bunăvoinţă. La el în cartier, era socotit un copil ciudat şi când se vorbea despre el se spunea „fiul zarzavagiului, care are idei grandomane". Cuvintele amabile ale doctorului îi mângâiară sufletul rănit şi asta îl făcu să nu se mai poată stăpâni, izbucnind în plâns. Doctorul îl privi cu tristeţe.

— Bine faci, băiete, descarcă-ţi sufletul... nu-i nimic rău în asta. Să ştii că şi bătrânul Churchill avea uneori crize de plâns. Aşa că, dacă el o făcea, de ce n-ai plânge şi tu.

Ruşinat, Alan se şterse la ochi cu batista. Doctorul remarcă surprins cât de curată era batista, la fel observă că băiatul avea mâini curate şi unghiile îngrijite. Asta era un punct în favoarea lui.

— Hai, dragul meu, bea ceaşca asta de ceai. Amestecă bine că am pus mult zahăr înăuntru. Zahărul dă energie. Hai, înghite-l.

El își bău ceaiul, și ronțăi nervos un biscuit.

— Dacă simți nevoia acum, spune ce ai pe suflet. Trebuie să fie ceva groaznic, dar află de la mine, că o povară împărtășită nu mai e decât o jumătate de povară.

Alan se mai smiorcăi puțin, își mai șterse câteva lacrimi ce rămaseră pe față și mintea i se limpezi. Cum se face că din fragedă vârstă singura lui obsesie era *Voi fi medic!*

Mărturisi doctorului că și-a petrecut tot timpul să studieze, neinteresându-l prostiile copilărești, și cum în loc să citească literatură de aventuri sau științifico-fantastică, el cerea mereu bibliotecarei cărți de anatomie, de medicină și alte studii, spre marea mirare a acesteia.

— Dar, domnule doctor, nu puteam lupta împotriva acestei obsesii. Era ca o forță, care mă împingea să doresc să devin doctor. Și astăzi părinții mei mi-au reproșat că am mania grandorii, că nu sunt un fiu cum le trebuie lor.

Căzu într-o tăcere apăsătoare. Punându-i mâna pe umăr, doctorul zise cu blândețe:

— Și ce anume a provocat izbucnirea de azi?

Agitându-se nervos pe scaun, băiatul răspunse:

— Domnule doctor, poate n-o să credeți, dar sunt primul din clasă, primul din toată școala secundară. La încheierea anului, domnul director Harle a anunțat că fusesem propus pentru o bursă de studii la școala de medicină din St. Maggots, și părinții mei...

Se opri stăpânindu-și plânsul care era iar pe cale să izbucnească.

— Asta nu-i ceva neobișnuit băiatule. Părinții socotesc întotdeauna că sunt îndreptățiți să dirijeze ei viitorul progeniturii lor. Dar... să reluăm, ai spus că ai frecventat școala secundară ? Și că directorul e Dl. Hale ? Îl cunosc foarte bine pe Dl. Hale, îmi este chiar pacient. Ia să vedem ce ne spune el.

Găsi numărul de telefon și îl chemă pe director.

— Bună seara, Hale, aici Thompson. Am aici, în fața mea, un băiat care e tare necăjit. Mi-a spus că l-ai recomandat pentru o bursă de studii... Oh ! Doamne, dar am uitat să-l întreb cum îl cheamă !

— Știu despre cine este vorba, răspunse directorul, este Alan Bond. Un elev extraordinar care a muncit ca un disperat toți acești patru ani petrecuți la noi. A avut notele cele mai bune ce-au fost date aici vreodată... dar... (vocea directorului slăbi, apoi își reveni) sunt dezolat căci toată problema... sunt părinții acestui băiat. Ei au o prăvălie de legume și

zarzavat și abia au cu ce-și ține zilele, așa că nu văd cum s-ar putea rezolva situația lui. Aș vrea cumva să-l ajut, dar în afară de bursa pe care i-am obținut-o nu văd ce-aș mai putea face.

— Îți mulțumesc, Hale, că m-ai informat.

Doctorul se întoarse spre Alan.

— Să știi că și eu am trecut aproape prin aceleași dificultăți și am luptat din greu ca să reușesc. Dar mai bine ar fi să mergem să-ți văd părinții. Ți-am spus că în această după-amiază sunt liber. Hai să mergem !

Doctorul apăsă pe un buton și îndată apăru doamna Simonds.

— Voi lipsi puțin, te rog să preiei mesajele. Mulțumesc.

Coborâră amândoi strada. Statura masivă și înaltă a doctorului și silueta subțiratecă a adolescentului.

Când ajunseră aproape de prăvălie, văzură lumina aprinsă. Putură observa prin fereastră cum negustorul Bond își cântărea marfa. Doctorul bătu la ușă și privi înăuntru ducându-și mâinile la ochi ca să evite reflecția luminii.

Cu un aer preocupat, negustorul clătină din cap negativ.

— Este închis ! Abia atunci îl observă pe fiul lui.

— Doamne oare ce-a făcut ? Ce prostie ? Îngrijorat alergă la ușă și o deschise.

Doctorul şi Alan intrară, iar Bond se grăbi să închidă uşa.

— Bună-seara, zise doctorul. Deci dumneata, eşti Martin Bond. Eu sunt doctorul Thompson şi cabinetul meu este la capătul străzii. Mă cunoşti ? Am avut o discuţie cu fiul dumitale şi am constatat că are o minte strălucită. Cred că ar merita să i se dea o şansă.

— E uşor pentru dumneavoastră, domnule doctor să vorbiţi aşa, zise Martin Bond cu asprime, pentru că nu vă luptaţi ca noi pentru viaţa cea de toate zilele. Onorariile dumneavoastră vă permit să fiţi la adăpost de orice grijă... Dar nu de asta aţi venit probabil ; ce a mai făcut acest băiat ? întrebă el.

Doctorul, fără să răspundă, se întoarse spre Alan.

— Mi-ai spus că ai primit o diplomă specială, precum şi o scrisoare de recomandare din partea directorului... Vrei să mi le arăţi ?

Alan o zbughi ca o săgeată, sărind treptele câte patru deodată.

— Domnule Bond, ai adus pe lume un băiat extraordinar, care poate fi chiar genial. Am vorbit cu directorul şcolii.

Furios Martin Bond se întoarse spre el strigând :

— Şi dumneavoastră ce vă amestecaţi în treaba asta ?

Un val de mânie apăru pe fața doctorului, însă imediat se stăpâni.

— Se întâmplă, domnule Bond, că anumite persoane vin pe acest pământ aducând cu ei ceva dintr-o viață anterioară — n-aș putea să-ți spun ce anume — dar aceste ființe au niște porniri atât de puternice că nimeni și nimic nu le poate înfrânge. Fiul dumitale pare să fie unul din aceștia. Directorul lui are impresia că este născut să fie medic. Înainte de a te repezi iar la mine, mai gândește-te la cele ce ți-am spus. Eu nu vreau decât să-l ajut.

Alan apăru cu sufletul la gură, și-i întinse doctorului hârtiile, iar acesta le citi cu multă atenție.

— Asta m-a convins definitiv. Trebuie să ți se ofere o șansă. Să vedem ce putem face

Pe urmă, ca și când s-ar fi hotărât brusc, zise către Bond.

N-ați vrea să discutăm puțin această problemă fiind prezentă și mama ? Precis că acest băiat este purtătorul unei misiuni.

Martin se adresă băiatului cu ton acru :

— Tot ai făcut vreo prostie dacă doctorul vrea să vorbească cu mine și cu mama ta.

Odată reproșul făcut, ieși din prăvălie, conducându-l pe doctor înspre scară, având grijă să închidă bine ușa. Strigă apoi :

— Mamă, urc cu domnul Thompson, care vrea să ne vorbească despre Alan.

Mary Bond se grăbi să-i primească, murmurând :

— Ah, Sfinte Doamne, oare ce-a mai făcut copilul ăsta ?

Mary Bond simți o sfâșiere interioară. Se uită cu ochii înspăimântați la soțul ei, pe urmă la doctor și în cele din urmă la Alan, care urcase scara în spatele lor. Cu o figură necăjită îl pofti pe doctor în salon — lucru ce reprezenta un adevărat privilegiu.

— Alan, zise tatăl, du-te în camera ta.

— Ah, nu-i cazul, domnule Bond, zise doctorul. Din contra, trebuie să fie și el de față. Nu mai este un copil, are vârsta când colegii lui sunt în Colegiu, unde sper să intre și el.

Cârtind în sine, Martin făcu semn că e de acord și toți patru luară loc. Mama își puse mâinile pe genunchi cu un aer grav și îngrijorat.

— Domnul doctor Thompson crede că băiatul nostru are o minte cu totul deosebită, zise Bond, și vrea să ne vorbească despre asta. Dânsul socotește că ar trebui să devină medic. Nu știu ce să cred.

Mama rămase tăcută, iar doctorul i se adresă în special ei :

— Să ştiţi că sunt lucruri ciudate în viaţă şi există oameni care au impresia că sunt destinaţi să săvârşească anumite lucruri fără să înţeleagă de ce anume. Acesta este cazul lui Alan : el are impresia că trebuie să fie doctor. Acest sentiment, la persoanele de genul acesta, este atât de puternic, încât devine adevărată obsesie, şi când întâlnim asemenea persoane, care de la cea mai fragedă vârstă se exprimă în favoarea unei anumite cariere, să fim convinşi că ei sunt destinaţi să înfăptuiască ceea ce-i obsedează. Eu nu pretind că ştiu exact acest lucru, şi-l înţeleg, dar pot să vă mărturisesc, că şi eu am fost cam în aceeaşi situaţie.

Îi privi pentru a se asigura că sunt atenţi, apoi urmă :

— Mi-am început viaţa în orfelinat unde o duceam greu de tot, şi pentru că aşa e viaţa de orfan, dar mai ales pentru că eram socotit diferit de ceilalţi băieţi şi eu voiam să devin medic. În cele din urmă am reuşit şi am făcut medicina şi pot afirma că nu mi-am greşit profesiunea.

Părinţii păstrau tăcere, gândindu-se la cele ce auziseră.

În cele din urmă Martin se hotărî totuşi să vorbească.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule doctor. E drept că băiatul trebuie să încerce, dar cum să facem ? Noi suntem oameni săraci, abia ne ducem zilele, și dacă nu plătim facturile, nu primim marfă și atunci... e sfârșitul prăvăliei. Deci, spuneți-mi, vă rog cum am putea noi să-l ajutăm pe Alan ? Nu avem nici o posibilitate.

Alan asculta cu fața din ce în ce mai mohorâtă. „Dacă aș fi în Statele Unite, gândea el, aș putea găsi vreo muncă de noapte sau altceva, care mi-ar permite să studiez și în același timp să muncesc pentru ca să-mi câștig existența, dar aici nu-i nici o speranță de așa ceva.

Doctorul Thompson se gândea.

În cele din urmă se întoarse spre părinți :

— V-am spus deja cât de dură a fost și viața mea și totuși am făcut ceea ce simțeam că trebuie să fac. Cred că acum aș putea eu să-l ajut pe Alan, prin urmare iată oferta ce i-o fac.

Se uită la fețele din jur și observă cât de încordată era fața lui Alan, cât despre Bond, el era mai puțin îmbufnat, iar doamna Bond încetase brusc să-și mai frământe degetele Satisfăcut de schimbarea survenită în atmosfera din jur, doctorul își exprimă ideea.

— Sunt celibatar, căci n-am avut niciodată destul timp ca să mă ocup și de femei, când nu-mi ajungea timpul pentru studii și cercetări. Rămânând celibatar am putut pune ceva bani deoparte. Sunt gata să cheltuiesc ceva pentru Alan, dar numai cu condiția ca el să devină în adevăr un doctor bun.

— Ce lucru minunat ar fi, se grăbi să spună Mary Bond. Noi am încercat să luăm o poliță de asigurare pentru Alan, dar ni s-a refuzat, nefiind solvabili.

Doctorul clătină din cap și răspunse.

— Cu studiile nu va fi o problemă grea căci directorul mi-a vorbit în termeni elogioși despre el, și de altfel are și bursa pentru St. Maggots, unde am avut și eu una la fel ca el. Dar mai sunt și cheltuielile de întreținere și ar fi foarte avantajos pentru el să stea chiar la Colegiu. Deci iată ce va trebui să facem.

Părând foarte hotărât se adresă lui Alan:

— Vei merge cu mine la Hunterian Muzeum — Colegiul Regal al Chirurgilor — unde vei petrece toată ziua vizitând sălile de disecție și dacă nu vei leșina și vei suporta cu bine toate problemele, înseamnă că ești făcut să fii medic și să reușești în această profesiune.

Mai gândindu-se câteva clipe, adăugă:

— Mai ales în sala de disecție unde sunt expuse și studiate cadavrele, dacă vei suporta

vederea lor fără să clipești, ești făcut pentru meseria aceasta. După aceea vom face un acord : tu ai bursa iar eu îți plătesc toate celelalte cheltuieli. Dar când vei fi medic, te vei achita de datoria contractată, ajutând la rândul tău o ființă pe care vei descoperi-o ca fiind purtătoare a unei misiuni și care se împiedică de lipsa de bani.

Alan nu-și credea ochilor, îi venea să leșine de fericire.

— Dar, domnule doctor, zise încetișor Bond, știți că Alan ne ajuta la livrarea mărfurilor. Drept ar fi ca el să ne ajute puțin. Iar dumneavoastră i-ați sugerat să locuiască în colegiu, în lux. Și cum rămâne cu sărmanii lui părinți ? Tot eu să fac livrările, după munca zilei ?

— Dar, Martin ! îl întrerupse doamna Bond, șocată. Înainte de nașterea lui Alan cum ne-am descurcat ?

— Desigur, zise Martin iritat. Nu uit acest lucru, după cum nu uit nici cheltuielile ce le-am făcut cu acest băiat, până la vârsta asta. Și acum ca mulțumită el vrea să fie medic și, presupun că a cam terminat-o cu noi ; nici n-o să-l mai vedem.

Martin Bond vorbise strângând puternic pumnii ca și cum s-ar fi pregătit să sugrume pe cineva, pe urmă, ne mai putându-se stăpâni explodă :

— Şi dumneavoastră, domnule doctor, ce veţi câştiga din asta ? Ce v-a apucat să vă interesaţi de acest băiat ? Tare aş vrea să ştiu ! Oamenii nu fac niciodată ceva aşa gratuit ; au totdeauna un motiv ascuns. Care este motivul interesului dumneavoastră ?

Doctorul izbucni în râs, pe urmă răspunse

— Dumneata nu te gândeşti decât ce-ai putea câştiga pentru dumneata în timp ce acest băiat nu se gândeşte decât cum să devină medic ca să ajute pe alţii ! Ai vrea să ştii ce m-a determinat să-l ajut ? Iată că o să-ţi spun. La fel ca şi fiul dumitale, sunt împins de o forţă inexplicabilă care mă îndeamnă să-l ajut. Nu mă întreba însă de ce, că nu-ţi pot spune. Iar băieţi şi fete pe care să-i ajuţi sunt destui, dacă vreau să caut. Esti mai prost decât am crezut domnule Bond. Vreau să-l ajut pe Alan, căci am un fel de presentiment că trebuie s-o fac, pentru un motiv pe care nu sunt încă în stare să-l descifrez. Dar dacă eşti împotrivă, putem aştepta până ce băiatul împlineşte 21 de ani, deşi s-ar putea ca atunci să fie prea târziu. N-am venit la dumneata ca să mă cert. Dacă nu-ţi convine propunerea mea spune-o şi mă retrag.

După aceasta doctorul se ridică, cu faţa roşie de mânie.

Răsucind cu o mână stângace pulpana vestonului său, Martin reluă cu o voce încurcată·

— Păi, s-ar putea că m-am cam lăsat târât de mânie cu gândul la problema livrărilor de marfă, căci şi noi trebuie să trăim, la fel ca şi acest băiat.

— Ajunge Martin, zise brusc doamna Bond. Putem găsi pe cineva, pe un şcolar de exemplu, care să mă ajute la aceste treburi. Şi asta ne va costa chiar mai ieftin decât să-l avem pe Alan în întreţinere.

Martin Bond înclină din cap şi răspunse cam fără voie :

— Bine, poţi pleca. Nu eşti încă major, deci depinzi de noi. Ai grijă să reuşeşti, că altfel ai de-a face cu mine.

După care Martin ieşi repede şi coborî scara spre prăvălie. Mary Bond se uită la doctor şi zise cu un aer vinovat :

— Cer scuze pentru soţul meu, domnule doctor, este câteodată cam violent, cum sunt oamenii din semnul Berbecului.

Problema era închisă. Doctorul urmă ca săptămâna viitoare să-l conducă pe Alan la Hunterian Museum. Doctorul se retrase şi Alan se duse în camera lui.

— Salut, Alan, cum îţi merge ? zise doctorul Thompson când Alan se prezentă săptămâna următoare la cabinetul său. Intră şi să bem mai întâi o ceaşcă de ceai.

După ce băură ceaiul, doctorul îl trimise pe Alan la toaletă, zicând :

— Mai bine să-ţi iei măsuri de precauţie, căci la emoţiile care te aşteaptă, n-aş vrea să ai neplăceri în maşină. Maşina era garată în spatele casei.

— Ureă, zise doctorul lui Alan, deschizându-i portiera.

Cum Alan era obişnuit numai cu autobuzele, se uită cu mult interes la toate manevrele ce le făcea doctorul. Observă cu un ochi avid pornirea motorului, controlul uleiului, pe urmă schimbarea vitezelor...

— Ştii, Alan, drumul cel mai bun care duce acolo unde mergem noi ? îl întrebă doctorul ca să-l pună puţin în încurcătură.

— Da, răspunse el, am consultat o hartă şi cred că trebuie să o luăm prin East India Dock Road, apoi să traversăm Podul Londrei, şi — adăugă el timid, podul Waterloo.

— Nu dragul meu. De data asta cred că vom merge altfel, fără să traversăm niciun pod, şi cred că drumul acesta îl vei face de multe ori.

Alan era pasionat pentru tot ce vedea, căci el nu ieşise aproape de loc din Turnul Hamlet... totuşi avea un sentiment curios de ceva care mai văzuse cândva, nu ştia anume când. Toate lucrurile i se păreau cunoscute. Ajunseră în sfârşit la strada Sardina, care condu-

cea chiar până la Lincoln Field. Curând ajunseră şi intrară pe o poartă deschisă. Doctorul parcă maşina şi spuse :

— Iată-ne ajunşi ! Haide !

Se îndreptară spre Colegiul Regal al Chirurgilor. În drum doctorul salută cu un mic semn familiar pe un om îmbrăcat în uniformă, care stătea chiar la intrare.

— Totul e în ordine Bob ? întrebă el. Şi cu pasul rapid se îndreptă spre un vestibul întunecat. Vino, zise el... Ah, ia stai o clipă, am uitat să-ţi arăt ceva. Luând pe Alan de braţ :

— Priveşte, îi zise el, uite cum arătau primele instrumente dentare... vezi... Ce-ai zice să ţi se scoată dinţii cu unul din instrumentele astea ?

Pe urmă luându-l de braţ pe Alan :

— Vino, acum să intrăm aici.

„Aici" era un spaţiu imens plin de dulapuri şi etajere pe care erau expuse o mulţime de borcane. În culmea surprizei, Alan privi la borcanele în care pluteau fetuşi sau alte diverse organe, care urmau să fie examinate şi serveau la cursurile studenţilor.

Pe urmă, continuând vizita, se opriră în faţa unei mobile de nuc lustruit. Doctorul deschise un sertar în care Alan zări două plăci de sticlă între care era aşezat „ceva". Văzându-i expresia, doctorul surâse şi zise :

— În această vitrină se află tăiat și împărțit, un creier. Ajunge să deschizi un sertar și să vezi o parte din acest creier. Uită-te !

Trase un alt sertar și înăuntru se văzu o altă placă de sticlă.

— Aici, continuă el, se pare că e locul impresiilor psihice. Mă întreb ce se petrece în creierul tău, sau în al meu ?

După ce și-au petrecut toată dimineața la Muzeul Hunterian, doctorul își zise că e timpul să mănânce ceva.

— Ți-e foame ? întrebă doctorul.

Alan, mărturisi că într-adevăr îi era foame. *Părăsind muzeul, merseră cu mașina până la* Clubul doctorului, unde luară dejunul.

— După aceea te voi conduce la spital în camera de disecție și acolo vei vedea tot ce pot să-ți mai arăt eu.

— Vai, dar avem voie să intrăm așa ușor în camera de disecție ?

— Sigur că nu, răspunse doctorul Thompson, însă eu sunt aici cunoscut ca specialist. Am avut un cabinet în Harley Street, dar mă săturasem de atâtea temenele și toate persoanele simandicoase care vor să fie vindecate rapid pentru că plătesc din gros. Și oricum te-ai purta, aceștia tot nu-ți acordă nici o considerație.

După ce terminară de mâncat plecară spre spital. Doctorul parcă mașina în locul rezer-

vat medicilor. Pe urmă îndreptându-se spre recepție, rugă să fie anunțat profesorului doctorul Dromdary-Dumbkoff. Funcționarul îl căută și reveni cu răspunsul :

— Domnul profesor vă roagă să poftiți. Vreți să mă urmați ?

După ce parcurseră un coridor interminabil, ajunseră, în sfârșit, în fața ușii pe care era înscris numele profesorului. Funcționarul bătu și apoi deschise ușa. Primul lucru pe care-l văzură fu un cadavru așezat pe o masă pe care două persoane îmbrăcate în alb îl disecau. Alan se simți deodată că șovăie, dar își aminti apoi că pentru a deveni medic trebuie să se obișnuiască cu asemenea spectacol. Doctorul îl avertizase deja. Deci își înghiți saliva, închise și redeschise ochii, de două-trei ori și abia după aceea simți că și-a revenit și e stăpân pe sine.

— Iată băiatul de care ți-am vorbit. E un element bun, spuse doctorul, prezentându-i-l pe Alan.

Profesorul îl privi lung.

— Ah, asta vom vedea mai târziu, zise el, cu un fel de ton care-l sperie pe Alan.

Stătură mai mult timp de vorbă, în timp ce profesorul supraveghea pe cei doi studenți, pe urmă Alan fu condus în sala de disecție — o cameră enormă, unde domnea un frig intens, dar și o putoare înspăimântătoa-

re. Îl cuprinse teama o clipă, că ar putea să se facă de ruşine vomând sau leşinând. Dar şi de data asta se stăpâni şi-şi învinse slăbiciunea. Profesorul se ducea de la o masă la alta, atrăgând atenţia asupra unor lucruri interesante, iar doctorul Thompson pândea toate reacţiile lui Alan.

— Ah, zăpăcitul! exclamă profesorul, cu un aer furios aplecându-se şi ridicând de jos un braţ căzut de pe masă. Studenţii de azi.. nu seamănă cu cei din Germania. Sunt neglijenţi!

Bombănind, înaintă spre un alt cadavru, luând pe Alan de braţ îi zise:

— Ia acest bisturiu şi fă o incizie aici c să simţi ce înseamnă să tai în carnea unui trup.

Cu o mână cam nesigură, Alan luă bisturiul şi cu un tremur interior, care spera că nu va fi observat de profesor, presă vârful bisturiului în carnea cadavrului şi tăie până la locul indicat.

— Bine, bine, ai mână bună, zise profesorul cu un aer interesant. Vei fi un student bun.

Puţin mai târziu, în timp ce stăteau la ur ceai amândoi, doctorul zise lui Alan:

— Văd cu plăcere că eşti în stare să mănânci după cele ce ai văzut în sala de disecţie. Mă aşteptam să te văd că te faci verde la

față și ți se taie picioarele. Ce-ai să faci data viitoare când ți se vor servi rinichi ?

Alan, bine dispus, izbucni în râs zicând :

— Acum mă simt foarte bine, domnule doctor !

Își făcură loc încetișor în mijlocul unei circulații intense. Doctorul avea chef de vorbă și-i povestea despre oboselile lui, vârsta lui, explicându-i lui Alan că-i va deschide un cont la bancă, pentru a fi complet independent de părinții lui.

— Eu nu mi-am cunoscut părinții, zise el către Alan, dar cred că dacă ar fi fost cum sunt ai tăi... i-aș fi părăsit !

Părinții lui Alan vorbiră mult în seara aceea, Martin încercă să-și ascundă curiozitatea, dar era numai ochi și urechi și asculta tot ce se spunea, pe urmă, când se așternu tăcerea, zise :

— Bine, băiete, te poți duce când dorești ; noi am găsit un băiat care te va înlocui.

Și astfel totul s-a aranjat foarte repede.

Alan intră în școala preparatoare de medicină din St. Maggots și apoi reușind la examene deveni student la medicină. Dintre primii trei din școala preparatoare, el fu cel mai apreciat de către profesori. Pe urmă intră la Facultatea de medicină.

St. Maggots era un spital vechi, construit în formă de „U". Una din aripile acestui U era rezervată medicinei generale. Baza acestui U era destinată psihiatriei şi pediatriei, iar cealaltă aripă era rezervată chirurgiei. Alan cunoştea desigur foarte bine interiorul acestui spital. Dar în ziua când se prezentă oficial, simţi că e cuprins de emoţie. Prezentându-se la intrarea principală, îşi declină identitatea, iar funcţionarul din spatele ghişeului remarcă cu un ton morocănos :

— Ei, dumneata eşti, deci ?

Pe urmă umezindu-şi degetul pătat de nicotină, răsfoi îndelung prin hârtii lăsând pete galbene pe foile răscolite. Găsind în cele din urmă ce căuta, i se adresă :

— Ah, da, sunt la curent cu situaţia dumitale. Urcă scara, pe urmă ia-o la dreapta, apoi la stânga, şi apoi a doua la dreapta. Vei găsi pe doctorul Eric Tetley. Te previn că e cam indispus în dimineaţa asta, aşa că fii atent !

Şi ridicând din umeri se îndepărtă.

Alan, făcu şi el din umeri, pe urmă, luându-şi valizele, urcă scara

La capătul scării, un om stătea la o masă.

— Cine eşti ?

Alan se prezentă, funcţionarul parcurgând scriptele, scrise ceva pe un bilet şi zise lui Alan :

— Poţi să laşi bagajele aici, mergi cu acest bilet la biroul doctorului Eric Tetley, bate o singură dată, nu prea tare, fii atent, apoi intră. Ceea ce se va petrece pe urmă te priveşte.

Alan, îşi zise că felul acesta de a primi pe noii veniţi era cu totul neobişnuit, dar luă biletul şi făcu întocmai ce i se spusese. Bătu la uşă, aşteptă câteva secunde, apoi intră. În faţa lui se afla un birou plin de hârtii, de instrumente chirurgicale, şi de fotografii de femei. Pe un colţ era o placă cu numele doctorului, care era aşezat cu braţele întinse şi cu palmele puse pe marginea biroului.

Alan înaintă cam descumpănit de privirea fixată asupra lui. Pe urmă zise :

— Domnule, am adus acest bilet, sunt nou venit la St. Maggots.

Văzând că doctorul nu făcea nici un gest ca să ia biletul, Alan îl puse pe birou şi se dădu puţin înapoi, mereu nedumerit de privirea fixă a doctorului.

— Hm ! bombăni doctorul. Bătrânul Thompson avea dreptate. Cred că ai tot ce-ţi trebuie ca să reuşeşti. Dar ar trebui să fii puţin mai dezgheţat, nu crezi ?

Pe urmă schimbându-şi tonul, urlă :

— Paul ! Bond e aici, vrei să vii puţin ? Alan, observă că doctorul apăsase pe un buton servindu-se de un interfon. Imediat apăru în cameră, ca un adevărat bolid, un doctor mic

de statură, cu alură neglijentă, cu un păr în dezordine şi îmbrăcat într-o bluză albă, prea lungă pentru el, care atârna până la pământ. Ciudată apariţie, gândi Alan.

— Oh, âista-i Bond ? Şi ce anume să fac cu el ? Să-l strâng în braţe ?

Doctorul răspunse :

— La început încearcă-l să vezi ce poate, şi apoi ajută-l să iasă ceva din el.

Bolborosind un răspuns, doctorul Paul parcurse hârtiile lui Alan şi apoi zise :

— St. Maggots şi-a pierdut prestigiul, după cum văd. Ia te uită, fiul unui zarzavagiu vrea să devină mare chirurg. Ce părere ai de asta ? S-a sfârşit cu cravatele unei şcoli de elită ! Negustorii de legume sunt la modă !

Alan se simţi adânc umilit de acest personaj atât de dezordonat şi chiar dezgustător, dar gândind că a venit aici să înveţe, păstră tăcerea. Când se întoarse însă spre doctorul Paul, văzu că ochii acestuia scânteiau.

— Însă, dragul meu, reluă el, nu s-a spus că Isus era fiul unui dulgher ? Cât despre mine nu prea am încredere în el, eu fac parte din secta lui Moise !

Şi izbucnind în râs îi întinse mâna lui Alan.

Fu apoi condus până la camera lui, care era în turnul central al clădirii, chiar deasupra intrării principale. În cameră mai erau deja alţi doi studenţi şi în acest caz el ar fi trebuit să

doarmă pe un pat de campanie. Funcționarul văzând aceasta îi zise :

— Vino doctore, o să te duc în aripa cealaltă, lângă un dormitor de 35 de paturi, este o cămăruță cu două paturi. Este în sarcina infirmierei Swaine. Ah, ce mai femeie această infirmieră. Fii cu ochii-n patru cu ea !

Sora Swaine era de fapt un adevărat balaur înaltă de aproape 2 metri, cântărind cam o sută de kilograme, avea un aer înghețat și era neagră la piele ca o metisă. Se trăgea totuși dintr-o veche familie de englezi și Alan descoperi, când o auzi vorbind, că avea un vocabular foarte cultivat.

Îndată ce o cunoșteai mai bine îți dădeai seama că n-are nimic dintr-un balaur, ba din contră era gata oricând să ajute pe orice student silitor. Altfel se purta însă cu cei leneși, pe care-i semnala supraveghetorilor.

Într-un spital, viața unui student este destul de monotonă. Alan era un mare studios și peste tot făcea impresie excelentă. Era pe la finele anului III când doctorul Eric Tetley îl chemă la el în birou.

— Situația ta este excelentă, dragul meu, chiar mai bună decât mă așteptam. Când te-am văzut pentru prima dată, am crezut, în ciuda faptului că ai fost recomandat de doctorul Thompson, că te vei întoarce curând la curățatul cartofilor. Dar notele tale, chiar de la în-

ceput, au fost excelente, așa că am hotărît, ca de la anul să fii asistentul meu. Ești mulțumit ?

Îl privi de Alan și continuă fără a-i aștept răspunsul :

— Ia-ți liber după masă, du-te la bătrânul Thompson și spune-i din partea mea că a avut dreptate în privința ta.

Când Alan vru să plece, doctorul îl rechemă :

— Ai mașină ?

— Nu domnule, răspunse Alan, nu sunt decât un ex-negustor de legume, devenit student în medicină. Nu am mijloace să-mi cumpăr mașină.

— Hm ! mormăi doctorul, dar presupun că știi să conduci ?

— Oh, da domnule. Doctorul Thompson m-a învățat și mi-am luat și permisul de conducere.

— Perfect, atunci, zise doctorul, tot scotocind în sertarul biroului și bombănind că nu-și găsea cheile mașinii.

În cele din urmă găsi cheile, pe care le întinse lui Alan.

— Iată cheile. Te rog să duci un pachet unei doamne... iată aici adresa... poți s-o citești ? Foarte bine. Atunci lasă pachetul la adresă fără să te oprești mai mult decât trebuie, apoi te du direct la doctorul Thompson. Ne-am înțeles ? Să fii înapoi la ora 9 seara. Mașina mea este în parcaj, la numărul 23, exact dedesubtul

biroului supraveghetorului. Oh ! ar fi mai bine să-ţi dau şi-o hârtie prin care să fii autorizat să iei maşina, să nu te ia vreun poliţist la ochi şi să creadă că ai furat-o. S-a mai întâmplat.

Mâzgăli ceva pe o hârtie, puse ştampila şi-o dădu lui Alan zicând :

— Acum şterge-o şi nu veni decât la ora nouă !

Anii treceau — ani de reuşită pentru Alan, dar totodată şi ani plini de probleme. Între timp tatăl său muri într-un atac de furie, într-o zi când un client nemulţumit s-a plâns de preţul ridicat al sparanghelului, astfel că mama a rămas în grija lui.

O instală într-un mic apartament de 2 camere şi avu grijă să nu-i lipsească nimic. Dar ea începu să-l urască, reproşindu-i că tatăl său a murit din cauza lui, căci l-a părăsit, dorind să trăiască mai presus de clasa lui socială. Din cauza asta nu se mai duse s-o vadă, dar îi asigură cele trebuincioase.

Pe urmă începură primele zvonuri despre un iminent război. Germanii, acei germani îngrozitori, cum li se spunea, au început să se joace cu sabia, lăudându-se cu ceea ce sunt în stare să facă cu restul lumii.

Apoi urmă invazia unei ţări, apoi a altora, iar Alan, acum doctor diplomat, încercă să intre în armată, lucru ce-i fu refuzat. Era multă

nevoie de serviciile lui în localitate, precum și la companiile de navigație din apropierea portului.

Într-o zi doctorul Thompson îl telefonă la spital unde era încadrat pe postul de medic primar.

— Alan ai putea să vii până la mine cât mai repede posibil ? Trebuie să te văd.

Alan îl iubea și îl respecta mult pe doctorul Thompson. Obținu de la doctorul Tetley permisiunea de a lipsi. Avea acum mașina sa proprie și se grăbi să ajungă la Thompson.

— Alan, dragul meu, timpul a trecut și eu îmbătrânesc. Cred că nu mi-au mai rămas multe zile. Nu vrei să-mi faci un consult ?

Alan rămase împietrit de stupefacție. Doctorul observându-l îl întrebă :

— Ce s-a întâmplat, băiatul meu ? Ai uitat că ești medic ? Hai fă-ți datoria de medic !

Doctorul se dezbrăcă și Alan, care din obișnuință venise cu trusa, începu să-l consulte și-i luă si tensiunea arterială. Examenul dădu la iveală o serioasă hipertensiune și, totodată, o stenoză mitrală acută.

— Ar trebui să vă îngrijiți mai mult, zise. Alan, sunteți mai bolnav decât mi-am închipuit. De ce n-ați venit la noi la St. Maggots să ne ocupăm puțin de dumneavoastră ?

— Nu, răspunse el, nu mă duc nicăieri. Iată ce voi face. Am aici un cabinet care merge

bine și e foarte rentabil. Doctorul Tetley mi-a spus că ești un medic excelent ; te-a putut observa destul timp de cinci ani de când lucrezi. Așa că m-am hotărît să-ți cedez clientela mea, acum cât mai sunt în stare să ți-o predau și să te pun cu toate la curent. Ai lucrat destul la St. Maggots ai început să te cocoșezi și văd că ești un miop. Lasă munca de acolo și vino să lucrezi cu mine. Bineînțeles că te vei ocupa de clientela mea și vom fi asociați până în ziua în care... se va stinge lumânarea. De acord ?

Alan era deosebit de tulburat. În ultimul timp obsesia lui s-a precizat : trebuia să salveze cât mai multe vieți — cu orice preț, cât mai multe vieți. Chirurgia nu-l interesa dar excela în medicină generală și simțea că în branșa asta va putea deveni cineva. Și iată că prietenul lui și binefăcătorul lui, doctorul Reginald Thompson, îl dorea ca asociat.

Văzându-l atât de adâncit în gânduri, doctorul Thompson îi zise :

— Întoarce-te la St. Maggots și vorbește cu Eric Tetley cere și sfatul prietenului tău doctorul Wardley. Vei vedea cum te vor sfătui ei. Apoi, vino să-mi spui ce-ai hotărît.

În clipa aceea intră doamna Simonds, cam îmbătrânită, aducând măsuța rulantă pe care se afla ceaiul.

— Eh, doctore Thompson, l-am văzut pe domnul doctor Bond, și-am pregătit imediat

ceaiul ca să vă scutesc de a mă mai suna. Vorbind se uită cu mult drag și la Alan, care devenise favoritul ei, apreciindu-i mult străduința și reușita lui.

Întors la St. Maggots, Alan ceru sfatul celor doi doctori prieteni.

— Cred că nu trebuie să-ți spun, Alan, dar R. Thompson a fost pacientul meu timp de nouă ani, zise doctorul Wardley, i-am făcut o serie întreagă de electrocardiograme și se poate stinge într-o clipă. Îi datorezi totul, doar știi singur — și ar trebui să-ți pui întrebarea, dacă nu-i de datoria ta să fii în preajma lui.

Doctorul Tetley aprobă cu o înclinare a capului, apoi zise și el :

— Te-ai comportat admirabil la St. Maggots, dar aici ești mult prea limitat, mult prea înlănțuit de sistemul nostru spitalicesc. În plus, războiul este inevitabil și va fi nevoie de medici peste tot ; în caz de urgență fii sigur că te vom chema. Dacă te-ai decis, te eliberăm de contractul ce-l ai cu noi.

Și astfel după o lună, doctorul Alan Bond deveni asociatul doctorului R. Thompson si împreună avură mai multe succese. Între timp ziarele și posturile de radio vuiau de știri alarmante, despre bombardamente si atrocități, a căror victime erau populațiile din țările ocupate de cizma germană. Pe urmă se răspândi știrea întoarcerii lui Chamberlain din Germa-

nia cu o grămadă de propuneri stupide de pace, în timp ce Germania râdea în hohote şi-şi bătea joc de englezul deşălat, care venise înarmat cu o umbrelă, ca să asigure pacea lumii. Urmară apoi declaraţiile tunătoare ale lui Hitler, precum şi mugetele lui de cuceritor ; îndată după aceea Anglia a intrat în război.

Trecu un an.

Războiul era în toi.

Într-o zi Alan află de la un agent de poliţie care venise să-l caute că mama lui, Mary Bond s-a sinucis şi că trupul ei se găsea la morgă.

Pentru Alan, a fost un şoc zdrobitor. Nu pricepea de ce numai simplul cuvânt „sinucidere" îi făcea groază. Sinucidere !

Toată viaţa de doctor predicase şi pledase împotriva sinuciderii, şi acum iată, tocmai mama lui să comită un asemenea act disperat !

Războiul îşi urma cursul cu violenţă, cu bombardamente asupra Londrei. Germania era în plin succes, iar în Asia, Japonezii măturau totul în calea lor. Ocupară Shangai-ul şi Singapore.

Din nou Alan încercă să se angajeze şi fu iar refuzat considerându-se că este mult mai util acolo unde era. Raidurile se intensificară. Noapte de noapte, bombardierele germane îşi aruncau încărcătura asupra coastei engleze şi asupra Londrei. Noapte de noapte, docurile şi partea de Est a Londrei era în flăcări, iar Alan

lucra împreună cu patrulele de prim ajutor care-şi aveau sediul în subsolul casei. Ploaia de bombe care se abătea asupra acoperişurilor imobilelor străbătea deseori prin ele şi incendiau întreaga clădire.

Pe urmă veni raidul cel mai spectaculos, când Londra n-a fost decât un imens rug, sub urletul neîncetat al sirenelor. Sulițele de foc şerpuiau de-alungul străzilor nepermiţând doctorilor să-şi folosească maşina. În noaptea aceea luna strălucea, voalată doar de valurile de fum, care se ridicau din clădirile incendiate. Peste tot ploua cu scântei şi zgomotul infernal al bombelor cât şi al sirenelor te asurzeau.

Alan avea impresia că e peste tot în acelaşi timp : ba încerca să degajeze corpurile de sub dărâmături ba se târa prin deschizăturile abia vizibile din subsolul vreunei clădiri pentru a îndulci suferinţele insuportabile ale răniţilor prinşi sub moloz sau bârne.

În acea noapte de pomină, Alan intră la o cantină de urgenţă să-şi întărească puţin forţele cu un ceai fierbinte.

— Doamne, exclamă infirmierul de la Salvare, asta a trecut aproape de noi ! Alan privi şi văzu că toată linia orizontului era în flăcări, iar deasupra lor se auzea bubuitul motoarelor aviaţiei germane. În unele momente răzbătea şi zgomotul avioanelor de vânătoare en-

gleze care trăgeau cu mitralierele împotriva avioanelor inamice.

Deodată parcă lumea se sfârșise. Un imobil se dezintegră și se prăbuși în întregime. Alan avu senzația că e în agonie. Infirmierul de lângă el îl privi și strigă.

— Oh, Dumnezeule ! Doctorul a fost atins ! Oamenii de la salvare și din brigada de prim ajutor se precipitară încercând cu disperare să-l degajeze pe Alan de sub blocurile de zidărie care-i prinseseră picioarele. I se părea că se afla într-o mare de foc care îl consuma încetișor. Deschizând ochii el murmură cu o voce slabă.

— Inutil să vă străduiți atâta. S-a zis cu mine, băieți. Lăsați-mă și ocupați-vă de cei ce mai pot fi salvați. Pe urmă închise iar ochii. Ceea ce simțea era atât de ciudat ! Era ca un fel de extaz, din care orice suferință dispăruse. Gândi că-i poate victima unei halucinații, căci se vedea pe sine plutind deasupra corpului său. Vedea o legătură între trupul ce zăcea sub dărâmături complet strivit și între corpul ce plutea în aer, un fel de cordon albăstrui. Deodată își aminti că în ziua aceea era a treizecea aniversare a sa. Cordonul se subție, din ce în ce, apoi dispăru și Alan se simți plutind ca un balon deasupra Londrei. Dar curând și Londra dispăru în zare. Deodată avu impresia

că s-a izbit de un nor negru și pentru un timp totul intră în neant.

— Cincizecișitrei ! Cincizecișitrei ! auzi o voce în capul lui.

Deschizând ochii, privi în jurul său, dar nu vedea decât ca printr-o ceață întunecată.

— Nu înțeleg nimic, dar totul mi se pare atât de cunoscut ! Mă întreb unde mă aflu oare ? gândi în sinea lui.

— Probabil sunt anesteziat sau chiar drogat.

Dar norul întunecat se schimbă în gri, niște forme apărură în această ceață, și deodată totul îi apăru în minte.

Era în astral.

Surâse : norii și ceața se risipiră și se văzu brusc în gloria planului astral. Prietenii lui erau acolo căci aici toți îi erau prieteni. Se văzu iar gol, și-și aminti cum să se îmbrace în primul veștmânt care-i veni în minte, halatul alb de la St. Maggots. Dar hohotele de râs ale prietenilor îi amintiră că halatul de la spital îi ajungea doar până la talie.

Astralul era cu adevărat plăcut. Prietenii lui îl conduseră la Casa de odihnă. I se dădu o cameră plăcută cu vedere spre un parc, cu niște arbori cum încă nu mai văzuse, în care se jucau, în deplină libertate, animale și păsări de tot felul.

Nu-i trebui mult timp ca să se refacă, după traumatismul suferit prin moartea ş renaşterea sa în astral. După o săptămână, cum era obiceiul, se duse la Sala amintirilor şi acolo, singur, îşi privi evenimentele ultimei sale existenţe.

Pe urmă, când totul se termină, auzi o voce de „undeva" care zise :

— Ai fost la înălţime. Totul a mers foarte bine. Te poţi acum odihni chiar câteva secole până să mai faci alte planuri. Eşti liber să faci cercetări sau să-ţi alegi altă ocupaţie după preferinţă.

Părăsi Sala amintirilor, întâmpinat iar de prieteni şi cu toţii se îndreptară spre Casa lui, unde Alan va putea să mediteze şi să-şi găsească pacea.

CRED că toate fiinţele, oricare ar fi ele, ar trebui să fie instruite, să pătrundă bine de faptul că nu există moarte, ci numai tranziţie. Şi când vine clipa acestei treceri *dincolo* natura binefăcătoare pregăteşte calea, îndulceşte suferinţa şi crează, pentru cei care CRED, condiţiile de împăcare şi linişte.